

ΑΥΤΟΔΕΙΞΗ

Επείδωρη 27/7/26.
βρα: 15:13H

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΗΤΡΙΑ
ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών

Α Γ Ω Γ Η

1. Της Ιδιωτικής Κεφαλαιουχικής Εταιρείας με την επωνυμία «**POLITIS GROUP ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ**» και διακριτικό τίτλο «**POLITIS GROUP Μ.Ι.Κ.Ε.**», που εδρεύει [REDACTED]

[REDACTED] όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

2. Του **Χαράλαμπου – Χάρη Πολίτη** του **Γεωργίου**, κατοίκου [REDACTED]

[REDACTED]

Κ Α Τ Α

1. Της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «**ΑΤΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ**» και διακριτικό τίτλο «**ΑΤΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ Α.Ε.**», [REDACTED]

[REDACTED]

2. Της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «**ΚΑΠΙΤΑΛ.GR ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΕΝΤΥΠΗΣ ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ**» και διακριτικό τίτλο «**ΚΑΠΙΤΑΛ.GR ΑΕ**» [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] όπως εκπροσωπείται νόμιμα, υπό την ιδιότητα της ως δικαιούχο του domain name της ιστοσελίδας Capital.gr,

3. Του **Νικολακόπουλου Δημήτριου**, [REDACTED]

[REDACTED], υπό την ιδιότητα του ως διαχειριστή των ιστοσελίδων Yuriii.gr, TheTOC.gr

4. Του Καψή Εμμανούλ, [REDACTED] υπό την ιδιότητα του ως διευθυντή των ιστοσελίδων Yuriii.gr, TheTOC.gr

5. Του Ευάγγελου Καλκατζάκο, [REDACTED] υπό την ιδιότητα του ως διευθυντή σύνταξης των ιστοσελίδων Yuriii.gr, TheTOC.gr

6. Του Φιλιππόπουλου Θεοχάρη, [REDACTED] υπό την ιδιότητα του ως διαχειριστή της ιστοσελίδας Capital.gr,

7. Του Δημητρέλη Σπύρου, [REDACTED] υπό την ιδιότητα του ως διευθυντή της ιστοσελίδας Capital.gr,

8. Του Χάρη Φλουδόπουλο, κάτοικο [REDACTED] υπό την ιδιότητα του ως συντάκτη και διευθυντή σύνταξης της ιστοσελίδας Capital.gr,

9. Της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «**PIRAEUS TOWER ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΕΜΠΟΡΟΝΑΥΤΙΛΙΑΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ**» και διακριτικό τίτλο «**PIRAEUS TOWER ΑΕ**», [REDACTED] όπως νόμιμα εκπροσωπείται

I. Ιστορικό

Η πρώτη εξ ημών δραστηριοποιούμαι, μεταξύ άλλων, στον χώρο της υπαίθριας διαφήμισης. Μέσα στα πλαίσια της δραστηριότητάς μου, προβαίνω, μεταξύ άλλων, σε τοποθετήσεις μηνυμάτων σε διαφημιστικά πλαίσια που βρίσκονται σε ειδικά καθοριζόμενους χώρους, κοινόχρηστους ή ιδιωτικούς, δυνάμει συμβάσεων μίσθωσης ή παραχώρησης χρήσης, που συνάπτονται με ιδιώτες, Ο.Τ.Α., Ν.Π.Δ.Δ. ή Ν.Π.Ι.Δ.

Ο δεύτερος εξ ημών, τυγχάνω επιχειρηματίας, δραστηριοποιούμενος επί σειρά ετών, σε επιμέρους κλάδους της αγοράς της υπαίθριας διαφήμισης, των ραδιοφωνικών

σταθμών και της ψηφιακής ενημέρωσης, απολαμβάνοντας επί σειρά ετών ιδιαίτερης επαγγελματικής αναγνώρισης και αξιοπιστίας στον επιχειρηματικό χώρο.

Η επιχειρηματική δραστηριότητα τόσο της πρώτης όσο και του δεύτερου εξ ημών είναι γνωστή στην οικεία αγορά και, και ουδέποτε αποφύγαμε τον δημόσιο έλεγχο ή την καλόπιστη κριτική επί ζητημάτων που αφορούν την επιχειρηματική μας δραστηριότητα. Τα αναφερόμενα ωστόσο εν συνεχεία στην παρούσα, δεν αφορούν θεμιτή κριτική, ούτε δημόσιο διάλογο επί ζητημάτων υπαίθριας διαφήμισης, αλλά **οργανωμένη και προσωποποιημένη δημόσια απαξίωσή μας**, με αφορμή, μη σχετιζόμενη με εμάς συγκεκριμένη επιχειρηματική και νομική αντιπαράθεση.

I. ΤΑ ΕΠΙΔΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Κατά το χρονικό διάστημα από 18.05.2026 έως και 07.07.2026, διαδικτυακά μέσα ενημέρωσης που ανήκουν στην πρώτη και την δεύτερη εξ ημών, προχώρησαν στη δημοσίευση σειράς άρθρων που αφορούσαν τον δεύτερο εξ ημών προσωπικά, καθώς και την πρώτη εξ ημών, χρησιμοποιώντας επανειλημμένως **απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς, ειρωνικές αναφορές, δυσφημιστικούς υπαινιγμούς και αποδίδοντας σε εμάς συμπεριφορές και πρακτικές ικανές να πλήξουν την προσωπικότητα, την επαγγελματική μας υπόληψη και την επιχειρηματική μας αξιοπιστία.**

Ειδικότερα:

A. Δημοσίευμα της 18.05.2026

Την 18η.05.2026 δημοσιεύθηκε αρχικά στην ιστοσελίδα Yuriii.gr και ακολούθως αναρτήθηκε και αναπαρήχθη σε σειρά διαδικτυακών μέσων που ανήκουν ή τελούν υπό τον έλεγχο της πρώτης εναγόμενης, και συγκεκριμένα στα sites athinorama.gr, madamefigaro.gr, themamagers.gr, harpersbazaar.gr, esquire.com.gr, womantoc.gr, missbloom.gr, thetoc.gr, yuriii.gr, enwsi.gr, shape.gr, elle.g, δημοσίευμα με τίτλο: **«Από την Αλεξανδράτου και τον Καθρέφτη, ο Χάρης Πολίτης προχωρά σε νέα media deals»**. Το δημοσίευμα αυτό, μολοντί εμφανιζόταν να αφορά επιχειρηματικές κινήσεις του δεύτερου εξ ημών στον χώρο των μέσων ενημέρωσης, επανέφερε και προέβαλε αναφορές στην προσωπική μου ζωή, ήτοι το ανωτέρω δημοσίευμα, μολοντί

εμφανιζόταν ως επιχειρηματικό ρεπορτάζ αναφορικά με πρόσφατες επενδυτικές κινήσεις του δευτέρου εξ ημών στον χώρο των μέσων ενημέρωσης και ειδικότερα την απόκτηση των ιστοσελίδων Reader.gr, Insider.gr, Jenny.gr και Basketa.gr, δεν περιορίστηκε στην παράθεση πληροφοριών σχετικών με τις εν λόγω επιχειρηματικές εξελίξεις.

Αντιθέτως, χωρίς να υφίσταται οποιαδήποτε συνάφεια με το αντικείμενο του δημοσιεύματος, επανέφερε ζητήματα της ιδιωτικής ζωής του δευτέρου εξ ημών, αναφερόμενο σε φερόμενη προσωπική μου σχέση η οποία ανάγεται χρονικά σε διάστημα πλέον των δεκαπέντε (15) ετών πριν από τη δημοσίευση του επίδικου άρθρου.

Η αναφορά αυτή δεν εξυπηρετούσε οποιονδήποτε σκοπό ενημέρωσης του κοινού σχετικά με τις επιχειρηματικές δραστηριότητες του δευτέρου εξ ημών, ούτε συνέβαλλε στην κατανόηση των επίκαιρων εταιρικών εξελίξεων που υποτίθεται ότι αποτελούσαν το αντικείμενο του δημοσιεύματος. Αντιθέτως, εισήχθη αποκλειστικά προς δημιουργία εντυπώσεων και προς αναμόχλευση στοιχείων της προσωπικής μου ζωής, τα οποία ουδεμία σχέση είχαν με το δημοσιογραφικό ενδιαφέρον του άρθρου.

Περαιτέρω, το δημοσίευμα συνοδευόταν από φωτογραφικό υλικό που αφορούσε την προσωπική ζωή του δευτέρου εξ ημών και προερχόταν από χρονικά ιδιαίτερα απομακρυσμένη περίοδο. Κατά τον χρόνο δημοσίευσης του άρθρου, ο δεύτερος εξ ημών τυγχάνω πατέρας τριών ανήλικων τέκνων, γεγονός γνωστό σε Εσάς, που παρ' όλα αυτά επιλέξατε να επαναφέρετε στο δημόσιο πεδίο προσωπικές πτυχές της ζωής μου που ουδεμία συνάφεια είχαν με την επικαιρότητα ή με οποιοδήποτε ζήτημα δημοσίου ενδιαφέροντος. Η δε δημοσίευση και αναπαραγωγή φωτογραφιών που αφορούσαν αποκλειστικά την προσωπική ζωή του δευτέρου εξ ημών, χωρίς οποιαδήποτε σύνδεση με το υποτιθέμενο δημοσιογραφικό αντικείμενο του άρθρου, συνέβαλε περαιτέρω στην αδικαιολόγητη έκθεση της ιδιωτικής του ζωής στο ευρύ κοινό και στην ενίσχυση του προσβλητικού χαρακτήρα του δημοσιεύματος..

Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε μάλιστα από τους συντάκτες του δημοσιεύματος σε αποσπάσματα και χαρακτηρισμούς σχετικούς με πρόσφατη συγγραφική δραστηριότητα

του δευτέρου εξ ημών, οι οποίοι προβάλλονταν με **εμφανή τυπογραφική έμφαση (bold)**, με τρόπο πρόσφορο να προκαλέσει αρνητικούς συνειρμούς και να καλλιεργήσει ειρωνικό και απαξιωτικό κλίμα σε βάρος του.

Αξιοσημείωτο είναι επίσης ότι το δημοσίευμα δεν έφερε την υπογραφή συγκεκριμένου δημοσιογράφου αλλά αποδιδόταν αορίστως στη συντακτική ομάδα με την ένδειξη «Yupiii Team», χωρίς να καθίσταται γνωστό ποιο φυσικό πρόσωπο επέλεξε τη συλλογή, επεξεργασία και δημοσιοποίηση των ανωτέρω στοιχείων της ιδιωτικής ζωής του δευτέρου εξ ημών. Περαιτέρω, το ίδιο δημοσίευμα δεν περιορίστηκε σε μία μόνο ιστοσελίδα, αλλά αναρτήθηκε ταυτόχρονα και αναπαρήχθη σε σειρά διαδικτυακών μέσων που ανήκουν ή τελούν υπό τον έλεγχο της εναγόμενης εταιρείας, και συγκεκριμένα στα sites athinorama.gr, madamefigaro.gr, themamagers.gr, harpersbazaar.gr, esquire.com.gr, womantoc.gr, missbloom.gr, thetoc.gr, yupiii.gr, enwsi.gr, shape.gr, elle.gr. Με τον τρόπο αυτό, το επίδικο περιεχόμενο απέκτησε πολλαπλάσια δημοσιότητα και διαδόθηκε σε ιδιαίτερα ευρύ αναγνωστικό κοινό, πολλαπλασιάζοντας την έκταση της προσβολής της προσωπικότητας του δευτέρου εξ ημών και ενισχύοντας το απαξιωτικό μήνυμα που επιχειρούσε να μεταδώσει.

Η συστηματική και ταυτόχρονη αναπαραγωγή του ίδιου περιεχομένου σε πλειάδα ιστοσελίδων της πρώτης εναγόμενης δεν συνιστά μεμονωμένη δημοσιογραφική επιλογή, αλλά οργανωμένη επικοινωνιακή πρακτική, η οποία είχε ως αποτέλεσμα τη μέγιστη δυνατή διάχυση των προσβλητικών αναφορών.

B. Δημοσίευμα της 22.05.2026

Λίγες μόλις ημέρες αργότερα και ειδικότερα την 22η.05.2026, στην ιστοσελίδα TheTOC.gr δημοσιεύθηκε, και ακολούθως αναρτήθηκε και αναπαρήχθη στο esquire.com.gr, ιστοσελίδες οι οποίες ανήκουν αμφότερες στην πρώτη εναγόμενη, νέο ανυπόγραφο άρθρο, αποδιδόμενο αορίστως στην ομάδα «TheTOC Team», με τίτλο: **«Χάρης Πολίτης: Ο "βασιλιάς της αφίσας", μια θεσμική σαμπάνια και το σύστημα διαπλοκής που αγωνίζεται και επιμένει».**

Ήδη από τον τίτλο του, το δημοσίευμα συνέδεε το πρόσωπο του δεύτερου εξ ημών με έννοιες βαριά απαξιωτικές, όπως «*θεσμική σαμπάνια*» και «*σύστημα διαπλοκής*», ενώ ταυτόχρονα χρησιμοποιούσε ειρωνικές και μειωτικές εκφράσεις, όπως «*βασιλιάς της αφίσας*».

Το εν λόγω δημοσίευμα υπό τον μανδύα γενικότερου σχόλιου για την υπαίθρια διαφήμιση στην Ελλάδα, την ασφάλεια των οδηγών, τον Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας και τον ν. 2946/2001, το περιεχόμενό του μετατοπιζόταν από το γενικό ζήτημα της υπαίθριας διαφήμισης στην **προσωπική στοχοποίηση της πρώτης και του δεύτερου εξ ημών**, και στην παρουσίασή του δεύτερου εξ ημών ως επιχειρηματία που δήθεν χρησιμοποιεί θεσμικά σχήματα και δημόσιες παρεμβάσεις για την προστασία ιδιωτικών συμφερόντων και τη δήθεν διατήρηση μονοπωλιακής θέσης. Οι ανωτέρω εκφράσεις **δεν αποτελούν ουδέτερες δημοσιογραφικές διατυπώσεις αλλά προφανώς απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς, οι οποίοι αποσκοπούν να δημιουργήσουν στον αναγνώστη την εντύπωση ότι ο δεύτερος εξ ημών αποτελεί μέρος μηχανισμού διαπλοκής, αθέμιτης επιρροής και καταχρηστικής άσκησης ισχύος.**

Στη συνέχεια, το δημοσίευμα αναφέρεται στον δεύτερο εξ ημών ως πρόσωπο που δήθεν «*απολαμβάνει να λέει δεξιά και αριστερά ότι έχει το μονοπώλιο στην υπαίθρια διαφήμιση*», τον αποκαλεί εκ νέου «*βασιλιά του billboard*» και ισχυρίζεται ότι μέσω του Ινστιτούτου βρήκε «*έναν ακόμη απρόσμενο σύμμαχο*». Ακολουθώντας, αποδίδει στον δεύτερο εξ ημών πρόθεση δημιουργίας μηχανισμού εκφοβισμού ανταγωνιστών, αναφέροντας ότι «*έντυσε θεσμικά μια διαδικασία απειλής κατά οποιουδήποτε τολμούσε να σκεφθεί ότι θα μπορούσε να σπάσει το μονοπώλιό του*». Οι ισχυρισμοί αυτοί δεν αποτελούν κριτική επί συγκεκριμένων ενεργειών ή πράξεων, αλλά **ευθείες προσβολές της επαγγελματικής και ηθικής υπόστασης του δεύτερου εξ ημών**, καθώς με εμφανίζουν ως πρόσωπο που δρα καταχρηστικά, επιδιώκει μονοπωλιακές καταστάσεις και χρησιμοποιεί θεσμούς ως μέσα εξυπηρέτησης ιδιωτικών συμφερόντων.

Περαιτέρω, το δημοσίευμα δεν περιορίστηκε στους ανωτέρω χαρακτηρισμούς αλλά προχώρησε σε ακόμη βαρύτερες αποδόσεις κινήτρων και συμπεριφορών στον δεύτερο εξ ημών. Χαρακτηριστικά, ανέφερε ότι «*πρόκειται για ένα δαιμόνιο σχέδιο*» και ότι, με

την ίδρυση του Ινστιτούτου, ο δεύτερος εξ ημών «έντυσε θεσμικά μια διαδικασία απειλής κατά οποιουδήποτε τολμούσε να σκεφθεί ότι θα μπορούσε να σπάσει το μονοπώλιό του». Το σύνολο των άνω αναφορών υπερβαίνουν κατά πολύ τα όρια της **θεμιτής κριτικής**, καθώς μου αποδίδεται **οργανωμένο σχέδιο εκφοβισμού και απειλής ανταγωνιστών**, δηλαδή συμπεριφοράς κοινωνικά και επαγγελματικά αποδοκιμαστέας, ικανής να πλήξει την τιμή, την υπόληψη, την επιχειρηματική αξιοπιστία και εν γένει την προσωπικότητα του δευτέρου εξ ημών.

Στην ίδια κατεύθυνση, το δημοσίευμα έκανε λόγο για «Ι.Χ. Ινστιτούτο», για «ευεργέτη» του Ινστιτούτου, για «κατάχρηση του νόμου» και για αγώνα που δήθεν δίνει ο δεύτερος εξ ημών «υπό τον φερετζέ της αναβάθμισης των γενικότερων συνθηκών διαβίωσης». Οι εκφράσεις αυτές, ιδίως όταν εξετάζονται στο σύνολο του δημοσιεύματος και όχι αποσπασματικά, δεν συνιστούν μεμονωμένες δημοσιογραφικές υπερβολές ή οξείς χαρακτηρισμούς. Αντιθέτως, **συγκροτούν ενιαίο αφηγηματικό σχήμα**, σύμφωνα με το οποίο ο δεύτερος εξ ημών εμφανίζεται ως πρόσωπο που εργαλειοποιεί θεσμούς, καταχράται τη νομοθεσία και χρησιμοποιεί προσχηματικές συλλογικές δομές προκειμένου να εξυπηρετήσει ιδιωτικά επιχειρηματικά συμφέροντα.

Το δημοσίευμα προχώρησε ακόμη περισσότερο, αναφέροντας ότι το 2025 «κινήθηκαν τα κατάλληλα γρανάζια» και ότι υπήρξε «φωτογραφική διάταξη» που αφορούσε τη συγκεκριμένη διαφήμιση, προσθέτοντας ότι στην υπόθεση «φαίνεται να είναι μπλεγμένα στελέχη περίξ, αν όχι και του πυρήνα της Κυβέρνησης», τα οποία μάλιστα «μοιάζει να κινήθηκαν σε *stealth mode*». Με τον τρόπο αυτό ο δεύτερος εξ ημών συνδέθηκε, με **αθέμιτες παρασκηνιακές παρεμβάσεις, κυβερνητικές διασυνδέσεις και μηχανισμούς διαπλοκής**, χωρίς να παρατίθεται, που δεν θα ήταν άλλωστε δυνατό να παρατεθεί, οποιοδήποτε πραγματικό περιστατικό ή στοιχείο που να δικαιολογεί ή να τεκμηριώνει τέτοιου είδους βαρύτατους ισχυρισμούς και υπαινιγμούς.

Ενώ και στην κατακλείδα του δημοσιεύματος, οι αναφορές ήταν «καταδεικνύει την εντροπία του εγχώριου συστήματος διακυβέρνησης και διαπλοκής», το οποίο «παραμόνευε για να φύγει η τρόικα προκειμένου να επιστρέψει στις παλιές, αγαπημένες μεθόδους και συνήθειες». Υπό το πρίσμα του τίτλου του άρθρου, των επανειλημμένων

προσωπικών αναφορών στον δεύτερο εξ ημών και της συνολικής δομής του δημοσιεύματος, η διατύπωση αυτή δεν μπορεί να εκληφθεί ως αφηρημένο πολιτικό σχόλιο. Αντιθέτως, παγώνει στον μέσο αναγνώστη την εντύπωση ότι ο δεύτερος εξ ημών αποτελεί μέρος ή έκφραση ενός συστήματος διαπλοκής, το οποίο χρησιμοποιεί θεσμικές διαδικασίες, δημόσιους φορείς και νομοθετικές παρεμβάσεις για ιδιοτελείς επιχειρηματικούς σκοπούς.

Ιδιαίτερα δε προσβλητική υπήρξε η εκ νέου αναφορά στην προσωπική ζωή του δευτέρου εξ ημών και ειδικότερα σε φερόμενη προσωπική σχέση του, η οποία **ανάγεται σε χρονικό διάστημα πλέον των δεκαπέντε (15) ετών πριν από τη δημοσίευση του άρθρου**. Συγκεκριμένα, οι συντάκτες του δημοσιεύματος επέλεξαν να επαναφέρουν στο δημόσιο πεδίο πρόσωπο με το οποίο ο δεύτερος εξ ημών είχε συνδεθεί στο απώτατο παρελθόν και να συνδέσουν ειρωνικά την έννοια της «θεσμικότητας» με τη συμμετοχή του εν λόγω προσώπου σε παραγωγές ερωτικού περιεχομένου, αναφερόμενοι μάλιστα σε ιδιαίτερα γνωστή σκηνή της συγκεκριμένης φιλμογραφίας, η οποία είχε προκαλέσει έντονη δημοσιότητα στην Ελλάδα. Περαιτέρω, η εν λόγω αναφορά καθίσταται ακόμη περισσότερο προσβλητική, δεδομένου ότι οι συντάκτες του δημοσιεύματος επιχειρούν να συνδέσουν τον δεύτερο εξ ημών με γεγονότα και επιλογές που αφορούν αποκλειστικά τη μεταγενέστερη προσωπική και επαγγελματική πορεία τρίτου προσώπου, τα οποία έλαβαν χώρα μετά τη λήξη της φερόμενης σχέσης τους και προφανώς δεν συνδέονται καθ' οιονδήποτε τρόπο με τον δεύτερο εξ ημών. Με τον τρόπο αυτό, επιχειρείται η δημιουργία αρνητικών συνειρμών εις βάρος του μέσω γεγονότων που δεν τον αφορούν, δεν του αποδίδονται και δεν συνδέονται με οποιαδήποτε δική του πράξη ή συμπεριφορά, αλλά αφορούν αποκλειστικά επιλογές τρίτου προσώπου που έλαβαν χώρα σε μεταγενέστερο χρόνο. Η αναφορά αυτή ουδεμία απολύτως σχέση είχε με το ζήτημα της υπαίθριας διαφήμισης που φέρεται να αποτελεί το θέμα του επίμαχου δημοσιεύματος. Αντιθέτως, χρησιμοποιήθηκε αποκλειστικά ως **μέσο χλευασμού, ειρωνείας και προσωπικής απαξίωσης του δευτέρου εξ ημών, μέσω της αναμόχλευσης στοιχείων της ιδιωτικής του ζωής τα οποία ανάγονται σε ιδιαίτερα απομακρυσμένο χρονικό παρελθόν και ουδεμία συνάφεια έχουν με την επαγγελματική ή κοινωνική του**

παρουσία, με σκοπό να προκαλέσει αρνητικούς συνειρμούς στο αναγνωστικό κοινό μέσω γεγονότων της ιδιωτικής του ζωής που ανάγονται σε ιδιαίτερα απομακρυσμένο χρονικό παρελθόν.

Η προσβολή όμως δεν περιορίστηκε στο πρόσωπο του δευτέρου εξ ημών, αλλά επεκτάθηκε ευθέως και στην πρώτη εξ ημών εταιρεία. Ειδικότερα, το δημοσίευμα ξεκινά με εκτενείς αναφορές περί «ασυδοσίας με τις υπαίθριες διαφημίσεις στην Ελλάδα», περί «παράνομων πινακίδων», περί «ζούγκλας των πινακίδων», περί δυστυχημάτων που συνδέονται με υπαίθρια διαφήμιση, περί απόσπασης της προσοχής των οδηγών και περί παραβίασης της νομοθεσίας που διέπει την υπαίθρια διαφήμιση. Οι αναφορές αυτές δεν διατυπώνονται σε αφηρημένο ή θεωρητικό επίπεδο. Αντιθέτως, **το δημοσίευμα συνοδεύεται από φωτογραφικό υλικό στο οποίο απεικονίζονται διαφημιστικό μέσο της πρώτης εξ ημών**, ενώ αμέσως μετά ακολουθεί εκτενής αναφορά στον δεύτερο εξ ημών και στις εταιρείες που συνδέονται με αυτόν. **Με τον τρόπο αυτό δημιουργείται ευθέως στον μέσο αναγνώστη η εντύπωση ότι οι αναφορές περί «ασυδοσίας», «παράνομων πινακίδων», «ζούγκλας των πινακίδων», παραβίασης της νομοθεσίας και κινδύνων για την οδική ασφάλεια αφορούν ή συνδέονται με την πρώτη εξ ημών και τη δραστηριότητά της.**

Η εντύπωση αυτή είναι ιδιαιτέρως επιζήμια για την πρώτη εξ ημών, δεδομένου ότι η δραστηριότητά της δεν αφορά γενικώς και αορίστως οποιαδήποτε μορφή υπαίθριας διαφήμισης, αλλά επικεντρώνεται σε διαφημιστικά πλαίσια σε στέγαστρα αναμονής επιβατών, ήτοι σε διαφημιστικά μέσα που αποτελούν μέρος οργανωμένων δημοτικών υποδομών και λειτουργούν εντός αυστηρά καθορισμένου νομοθετικού και κανονιστικού πλαισίου.

Ειδικότερα, το δημοσίευμα συνοδεύεται από φωτογραφικό υλικό στο οποίο απεικονίζεται διαφημιστικό πλαίσιο επί στεγάστρου αναμονής επιβατών που εκμεταλλεύεται η πρώτη εξ ημών στον Δήμο Πειραιά, το οποίο δεν αποτελεί αυθαίρετη ή ανεξέλεγκτη κατασκευή, αλλά διαφημιστικό πλαίσιο για την παραχώρηση του οποίου προηγήθηκε δημόσια πλειοδοτική διαδικασία που διενεργήθηκε σύμφωνα με το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο. Ειδικότερα, προηγήθηκε η κατάρτιση των όρων

δημοπράτησης από την Δημοτική Επιτροπή του Δήμου Πειραιά, ακολούθησε δημόσια δημοπρασία, η πρώτη εξ ημών αναδείχθηκε νόμιμα ανάδοχος και στη συνέχεια υπεγράφη η σχετική σύμβαση μεταξύ της πρώτης εξ ημών και του Δήμου. Περαιτέρω, το ανωτέρω διαφημιστικό πλαίσιο λειτουργεί εντός του αυστηρά ρυθμιζόμενου πλαισίου που θέτουν ο ν. 2946/2001, το Π.Δ. 270/1981, και η υπ' αριθ. ... ΚΥΑ, ενώ υπόκεινται σε συγκεκριμένες τεχνικές προδιαγραφές, ελέγχους και περιορισμούς ως προς τις τεχνικές προδιαγραφές και την λειτουργία τους. Πρόκειται συνεπώς για θεσμοθετημένη, ελεγχόμενη και απολύτως νόμιμη μορφή υπαίθριας διαφήμισης, η οποία όχι μόνο δεν εντάσσεται στη δήθεν «ζούγκλα των πινακίδων» που περιγράφει το δημοσίευμα, αλλά **αντίθετως αποτελεί τμήμα του πλέον οργανωμένου, ρυθμιζόμενου και ελεγχόμενου τομέα της αγοράς υπαίθριας διαφήμισης**, σε αντίθεση με τη διαφημιστική προβολή επί του Πύργου Πειραιά που αποτέλεσε το έναυσμα των εκτιθέμενων στην παρούσα, όπως αναλύεται κατωτέρω, και της οποίας η νομιμότητα αμφισβητείται.

Το δημοσίευμα προχωρεί μάλιστα ακόμη περισσότερο, αναφέροντας ότι το Ινστιτούτο δήθεν αποφεύγει να αναφερθεί στις διαφημίσεις που τοποθετούν οι εταιρείες του «ευεργέτη», ενώ κάνει λόγο για φτωχινές διαφημίσεις εταιρειών του στο ίδιο οικοδομικό τετράγωνο. Με τον τρόπο αυτό αφήνεται σαφώς να εννοηθεί ότι οι εταιρείες του ομίλου του δεύτερου εξ ημών δραστηριοποιούνται κατά τρόπο αντίστοιχα προβληματικό ή παράνομο, χωρίς βεβαίως να παρατίθεται οποιοδήποτε πραγματικό περιστατικό ή δικαστική κρίση που να στηρίζει έναν τέτοιο υπαινιγμό.

Ιδιαίτερα δε στο υστερόγραφο του δημοσιεύματος, η πρώτη εξ ημών κατονομάζεται ουσιαστικά μέσω αναφοράς σε συγκεκριμένο διαφημιστικό μέσο της στον Πειραιά, με τους συντάκτες να χαρακτηρίζουν «κωμικό» τον δεύτερο εξ ημών και να **αμφισβητούν ευθέως τη συμβατότητα της δραστηριότητάς με την οδική ασφάλεια**. Το δημοσίευμα παραθέτει μάλιστα αποσπάσματα από προωθητικό υλικό του συγκεκριμένου διαφημιστικού μέσου, όπως ότι αυτό «κεντρίζει τα βλέμματα» και «προσφέρει μέγιστη ορατότητα», για να καταλήξει ειρωνικά ότι δήθεν το διαφημιστικό πάνελ είναι «αόρατο από τους οδηγούς».

Οι αναφορές αυτές συνιστούν ευθεία αμφισβήτηση της νομιμότητας, της επαγγελματικής υπευθυνότητας και της αξιοπιστίας της πρώτης εξ ημών. Είναι δε αντικειμενικά πρόσφορες να πλήξουν την εμπορική της πίστη, την επαγγελματική της φήμη και την αξιοπιστία της έναντι πελατών, διαφημιζομένων, συνεργατών, Ο.Τ.Α., δημοσίων φορέων και κάθε τρίτου συναλλασσομένου.

Όπως εκτίθεται και ανωτέρω, η πρώτη εξ ημών δραστηριοποιείται επί σειρά ετών στον χώρο των νομίμως αδειοδοτημένων και θεσμοθετημένων μέσων υπαίθριας διαφήμισης. Η σύνδεσή της με έννοιες όπως «ασυδοσία», «παρανομία», «ζούγκλα των πινακίδων» και κίνδυνοι για την οδική ασφάλεια, **πέρα από ψευδής και αναληθής**, είναι προφανώς ικανή να προκαλέσει σοβαρό πλήγμα στην επιχειρηματική της εικόνα και να δημιουργήσει βάσιμο κίνδυνο απώλειας υφιστάμενων ή μελλοντικών συνεργασιών και εσόδων.

Ιδιαίτερη σημασία παρουσιάζει και το γεγονός ότι αυτό το επίδικο δημοσίευμα δεν φέρει την υπογραφή συγκεκριμένου δημοσιογράφου αλλά αποδίδεται αορίστως στη συντακτική ομάδα «TheToc Team». Έτσι, οι συντάκτες του απέφυγαν να αναλάβουν προσωπικά την ευθύνη για το περιεχόμενο των ανωτέρω ισχυρισμών και χαρακτηρισμών, μολονότι αυτοί στρέφονται ευθέως κατά συγκεκριμένων φυσικών και νομικών προσώπων.

Γ. Δημοσίευμα της 07.07.2026

Παρά το γεγονός ότι είχαν ήδη προηγηθεί τα ανωτέρω δημοσιεύματα, τα οποία είχαν προσβάλει βαρύτατα την προσωπικότητα του δευτέρου εξ ημών και την επιχειρηματική φήμη της πρώτης εξ ημών, και ενώ ουδέποτε υπήρξε οποιοδήποτε πραγματικό περιστατικό που να δικαιολογεί τους ανωτέρω δυσφημιστικούς ισχυρισμούς, η δεύτερη εναγόμενη, συνδεδεμένη εταιρεία με την πρώτη εναγόμενη, ανήκουσα στον ίδιο όμιλο εταιρειών, προχώρησε εκ νέου στη δημοσίευση νέου άρθρου, με συντάκτη τον όγδοο εναγόμενο. Ειδικότερα, την **07.07.2026** δημοσιεύθηκε στην ιστοσελίδα **Capital.gr**, η οποία ανήκει στην δεύτερη εναγόμενη, άρθρο με τίτλο: **«Η υπουργική απόφαση που φωτογραφίζει τον Χάρη Πολίτη και σφραγίζει το μονοπώλιό του στην υπαίθρια**

διαφήμιση». Το ίδιο ακριβώς δημοσίευμα αναδημοσιεύθηκε αυθημερόν και στην ιστοσελίδα **TheTOC.gr**, η οποία ανήκει στην πρώτη εναγόμενη, γεγονός που καταδεικνύει ότι δεν επρόκειτο για μεμονωμένη δημοσιογραφική κρίση ή προσωπική αξιολόγηση συγκεκριμένου συντάκτη, αλλά για **συνειδητή επιλογή αναπαραγωγής και περαιτέρω διάδοσης του ίδιου περιεχομένου μέσω περισσότερων μέσων του εκδοτικού σας ομίλου**.

Ήδη από τον τίτλο του δημοσιεύματος, ο δεύτερος εξ ημών παρουσιάζεται ως πρόσωπο για το οποίο δήθεν εκδόθηκε «**φωτογραφική**» υπουργική απόφαση με σκοπό να «**σφραγίσει το μονοπώλιό του**» στην αγορά της υπαίθριας διαφήμισης. Με τη διατύπωση αυτή, επαναλαμβάνονται και ενισχύονται οι ίδιοι **δυσφημιστικοί υπαινιγμοί που είχαν ήδη διατυπωθεί στο δημοσίευμα της 22.05.2026, σύμφωνα με τους οποίους ο δεύτερος εξ ημών δήθεν απολαμβάνει αθέμιτης κρατικής προστασίας, επηρεάζει τη νομοθετική ή διοικητική λειτουργία της Πολιτείας και εξασφαλίζει μέσω αυτής μονοπωλιακή θέση στην αγορά**.

Στη συνέχεια του δημοσιεύματος επαναλαμβάνονται οι ίδιοι ουσιαστικά ισχυρισμοί περί δήθεν «**μονοπωλίου**» του δευτέρου εξ ημών στην υπαίθρια διαφήμιση, περί «**φωτογραφικής**» νομοθετικής ρύθμισης, για «**πρωτοφανές μονοπωλιακό καθεστώς**» περί ευνοϊκής μεταχείρισής του από την Πολιτεία και περί νομοθετικών παρεμβάσεων που εξυπηρετούν αποκλειστικά τα επιχειρηματικά του συμφέροντα. Οι αναφορές αυτές παρουσιάζονται ως πραγματικά γεγονότα, χωρίς να παρατίθεται οποιοδήποτε αντικειμενικό στοιχείο που να τις θεμελιώνει, με αποτέλεσμα να δημιουργείται στον μέσο αναγνώστη η εντύπωση ότι ο δεύτερος εξ ημών απέκτησε δήθεν προνομιακή μεταχείριση μέσω αθέμιτων σχέσεων με κρατικούς ή κυβερνητικούς μηχανισμούς.

Η προσβολή όμως δεν περιορίζεται ούτε στο παρόν δημοσίευμα αποκλειστικά στο πρόσωπο του δευτέρου εξ ημών. Αντιθέτως, επεκτείνεται και στην πρώτη εξ ημών εταιρεία, η οποία εμφανίζεται εμμέσως ως επιχείρηση που δραστηριοποιείται χάρη σε δήθεν **φωτογραφικές νομοθετικές ρυθμίσεις και απολαμβάνει αθέμιτων πλεονεκτημάτων έναντι των λοιπών επιχειρήσεων του κλάδου**. Με τον τρόπο αυτό **πλήττεται ευθέως η εμπορική πίστη, η επαγγελματική αξιοπιστία και η επιχειρηματική**

φήμη της πρώτης εξ ημών έναντι των πελατών της, των συνεργατών της, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης με τους οποίους συμβάλλεται, καθώς και κάθε τρίτου συναλλασσομένου.

Περαιτέρω, το δημοσίευμα δεν περιορίζεται στην αξιολόγηση του περιεχομένου της ανωτέρω υπουργικής απόφασης, αλλά προχωρεί στην απόδοση συγκεκριμένων κινήτρων και σκοπιμοτήτων στον δεύτερο εξ ημών, αναφέροντας ότι η δήθεν «συγκυρία αποκτά ακόμη μεγαλύτερο πολιτικό και επιχειρηματικό ενδιαφέρον», διότι ο ίδιος «βρίσκεται ήδη στο επίκεντρο της επικαιρότητας μετά τις πρόσφατες εξαγορές ψηφιακών μέσων ενημέρωσης, δημιουργώντας έναν ισχυρό επικοινωνιακό πόλο πίεσης, που όπως δείχνει και η υπουργική απόφαση ήδη αποδίδει καρπούς». Με την αναφορά αυτή, επιχειρείται να δημιουργηθεί στον μέσο αναγνώστη η εντύπωση ότι ο δεύτερος εξ ημών χρησιμοποιεί την επιχειρηματική του δραστηριότητα στον χώρο των μέσων ενημέρωσης ως μέσο άσκησης πολιτικής ή θεσμικής επιρροής, ώστε να επιτυγχάνει ευνοϊκές νομοθετικές ή διοικητικές ρυθμίσεις προς ίδιον όφελος.

Στην ίδια κατεύθυνση, το δημοσίευμα χαρακτηρίζει την επίμαχη υπουργική απόφαση ως ρύθμιση με «φωτογραφικά χαρακτηριστικά», ισχυρίζεται ότι αυτή οδηγεί σε «πλήρη εξάλειψη του ανταγωνισμού» και σε «ουσιαστική προστασία του μονοπωλίου της αγοράς υπαίθριας διαφήμισης, προς όφελος ενός συγκεκριμένου παίκτη, του Χάρη Πολίτη και των εταιρειών του», ενώ παράλληλα κάνει λόγο για «πρόκληση απέναντι στην αγορά και τον υγιή ανταγωνισμό» και για «πρωτοφανές μονοπωλιακό καθεστώς». Οι διατυπώσεις αυτές δεν συνιστούν απλή αξιολογική κρίση επί νομοθετικής επιλογής, αλλά αποδίδουν ευθέως στον δεύτερο εξ ημών και στις εταιρείες του αθέμιτη και προνομιακή μεταχείριση από την Πολιτεία, δημιουργώντας την εντύπωση ότι η επιχειρηματική τους ανάπτυξη δεν αποτελεί αποτέλεσμα νόμιμης επιχειρηματικής δραστηριότητας αλλά προϊόν κρατικής εύνοιας και παρασκηνιακών παρεμβάσεων.

Ακόμη δε βαρύτερη είναι η κατακλείδα του δημοσιεύματος, σύμφωνα με την οποία το Capital «θα επανέλθει με συγκεκριμένα στοιχεία τόσο για τα οικονομικά δεδομένα των εταιρειών Πολίτη όσο και για τις ήδη υπάρχουσες πενιχρές συμβάσεις με δήμους, ώστε να αναδείξει το μέγεθος ενός σκανδάλου που τροφοδοτείται από την ίδια την

κυβέρνηση». Η αναφορά αυτή υπερβαίνει προδήλως τα όρια της δημοσιογραφικής κριτικής, καθώς προαναγγέλλει την αποκάλυψη δήθεν «σκανδάλου», χωρίς να παρατίθεται οποιοδήποτε πραγματικό στοιχείο που να δικαιολογεί έναν τόσο βαρύ χαρακτηρισμό, καλλιεργώντας στον μέσο αναγνώστη την πεποίθηση ότι ο δεύτερος εξ ημών και οι εταιρείες του εμπλέκονται σε παράνομες ή τουλάχιστον θεσμικά επιλήψιμες πρακτικές.

Τέλος, ιδιαίτερος αξιοσημείωτο είναι ότι, παρά το γεγονός ότι το επίμαχο δημοσίευμα υποτίθεται ότι αφορά αποκλειστικά τον σχολιασμό πρόσφατης υπουργικής απόφασης, επιλέξατε εκ νέου να το συνοδεύσετε με φωτογραφικό υλικό που παραπέμπει στην προσωπική ζωή του δεύτερου εξ ημών και σε γεγονότα που ανάγονται σε πλέον των δεκαπέντε (15) ετών πριν από τη δημοσίευσή του. Η επιλογή αυτή ουδεμία απολύτως συνάφεια παρουσιάζει με το αντικείμενο του άρθρου ή με την υπουργική απόφαση που υποτίθεται ότι σχολιάζεται, αλλά καταδεικνύει ότι σκοπός του δημοσιεύματος δεν ήταν η αντικειμενική ενημέρωση του κοινού, αλλά η εκ νέου αναμόχλευση στοιχείων της ιδιωτικής ζωής του δεύτερου εξ ημών και η δημιουργία δυσμενών συνειρμών εις βάρος του μέσω προσωπικών γεγονότων που ουδεμία σχέση έχουν με την επιχειρηματική ή κοινωνική του παρουσία.

Η επανάληψη της ίδιας πρακτικής, με τη χρήση του ίδιου φωτογραφικού υλικού και την αναμόχλευση των ίδιων προσωπικών αναφορών που είχαν ήδη χρησιμοποιηθεί στα προηγούμενα δημοσιεύματα, επιβεβαιώνει ότι η προσβολή της προσωπικότητας του δεύτερου εξ ημών και της επιχειρηματικής φήμης της πρώτης εξ ημών δεν υπήρξε μεμονωμένο περιστατικό, αλλά εντάσσεται σε μία ενιαία και συστηματική πρακτική δημόσιας απαξίωσής μας μέσω των μέσων ενημέρωσης Σας. Το γεγονός ότι, μετά τα δύο προγενέστερα δημοσιεύματα, ακολούθησε νέο δημοσίευμα με το ίδιο ουσιαστικά αφηγηματικό πλαίσιο, τους ίδιους απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς και την ίδια αναμόχλευση στοιχείων της προσωπικής ζωής του δεύτερου εξ ημών, καταδεικνύει ότι η προσβολή δεν υπήρξε μεμονωμένη ή συμπτωματική, αλλά εντάσσεται σε μία ενιαία και συστηματική πρακτική δημόσιας απαξίωσης μας μέσω των μέσων του εκδοτικού ομίλου της πρώτης και δεύτερης εναγόμενης.

II. Η ΧΡΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΜΕ ΤΗ ΘΕΣΜΙΚΗ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΙΑ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ

Η δημοσίευση των ανωτέρω άρθρων ουδόλως υπήρξε τυχαία ή αποσπασματική. Αντιθέτως, η **χρονική αλληλουχία των γεγονότων καταδεικνύει ότι αυτά εντάσσονται στο πλαίσιο συγκεκριμένης δημόσιας αντιπαράθεσης που είχε προηγηθεί σχετικά με τη νομιμότητα της προβολής υπαίθριας διαφήμισης επί του Πύργου Πειραιά.**

Ειδικότερα, κατά το πρώτο δεκαπενθήμερο του μηνός Μαΐου 2026, το Ινστιτούτο Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης & Υπαίθριας Διαφήμισης Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία, αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, του οποίου η δεύτερη εξ ημών τυγχάνω μέλος, απέστειλε δύο επιστολές προς εμπλεκόμενους φορείς, με τις οποίες εξέθετε τις νομικές του απόψεις αναφορικά με τη συμβατότητα συγκεκριμένης διαφημιστικής προβολής με το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο. Οι επιστολές αυτές δεν αποτελούσαν παρά έκφραση της νομικής άποψης του Ινστιτούτου επί ζητήματος εφαρμογής του ν. 2946/2001 και ειδικότερα ως προς τη νομιμότητα προβολής διαφημιστικών μηνυμάτων επί προσόψεων κτιρίων.

Σε απάντηση των ανωτέρω επιστολών, η πρώτη και η ένατη εναγόμενη, εταιρείες που διενεργούν υπαίθρια διαφήμιση στον Πύργο Πειραιά, απέστειλαν την από 18.05.2026 Εξώδικη Δήλωση και Πρόσκληση κατά του Ινστιτούτου, κατά του Προέδρου του Ινστιτούτου, αλλά και προσωπικά κατά του δεύτερου εξ ημών. Η εξώδικη αυτή δήλωση κοινοποιήθηκε, μεταξύ άλλων, στη ΔΕΗ Α.Ε. και στον Δήμο Πειραιά.

Με την εξώδικη αυτή δήλωση, οι αποστέλλουσες εταιρείες δεν περιορίστηκαν στην αντίκρουση της νομικής θέσης του Ινστιτούτου ως προς τη νομιμότητα της προβολής διαφημιστικών μηνυμάτων επί του Πύργου Πειραιά και στην προαγωγή υγιούς θεσμικού διαλόγου μεταξύ φορέων που δραστηριοποιούνται στον τομέα της υπαίθριας διαφήμισης. Αντιθέτως, διατύπωσαν ισχυρισμούς και αξιολογικές κρίσεις αναφορικά με τα κίνητρα του Ινστιτούτου, τη σύνδεσή του με τον δεύτερο εξ ημών και την επιχειρηματική δραστηριότητα του τελευταίου, υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι οι επιστολές του Ινστιτούτου είχαν άμεσο και σαφές απειλητικό ή εκβιαστικό περιεχόμενο

και ότι ο δεύτερος εξ ημών, μέσω του Ινστιτούτου, επιδίωκε την προώθηση ιδίων εμπορικών συμφερόντων.

Περαιτέρω, στην ως άνω εξώδικη δήλωση γινόταν εκτενής αναφορά στις εταιρείες που συμμετέχουν στο Ινστιτούτο, οι οποίες άλλωστε σε καμία περίπτωση δεν είναι επί κρυπτώ αλλά αποτελούν δημόσιες πληροφορίες, και στις σχέσεις αυτών με τον δεύτερο εξ ημών, με σκοπό να παρουσιαστεί το Ινστιτούτο όχι ως φορέας που διατυπώνει θεσμική θέση επί ζητήματος υπαίθριας διαφήμισης, αλλά ως πρόσχημα ή μέσο εξυπηρέτησης ιδιωτικών επιχειρηματικών συμφερόντων του δεύτερου εξ ημών. Ήδη στο στάδιο αυτό, δηλαδή προ της δημοσίευσης του επίδικου άρθρου της 22.05.2026, είχε διαμορφωθεί από την πρώτη εναγόμενη το βασικό αφήγημα που στη συνέχεια αναπαρήχθη και δημοσιοποιήθηκε μέσω μέσων ενημέρωσης συμφερόντων της, όπως εκτίθεται αναλυτικά ανωτέρω στην παρούσα,.

Ειδικότερα, οι ως άνω εταιρείες, αντί να περιοριστούν στην αποστολή εξώδικης απάντησης ή στη δικαστική/διοικητική αντίκρουση της νομικής θέσης του Ινστιτούτου, επέλεξαν να προσωποποιήσουν τη διαφορά στο πρόσωπο της πρώτης και του δεύτερου εξ ημών, **στοχοποίηση που ουδόλως ήταν αναγκαία για απάντηση επί ερμηνείας επί νομικού ζητήματος**. Το εάν η προβολή διαφημιστικού μηνύματος επί του Πύργου Πειραιά εμπίπτει ή όχι στις απαγορεύσεις του ν. 2946/2001 είναι νομικό και πραγματικό ζήτημα, το οποίο μπορούσε να αντιμετωπιστεί με επιχειρήματα, τεχνικές εκθέσεις, διοικητικές ενέργειες ή προσφυγή στις αρμόδιες αρχές. **Δεν απαιτούσε την δημόσια επιχειρηματική προσβολή της πρώτης εξ ημών και τη δημόσια ηθική απαξίωση του δευτέρου εξ ημών**, όπως πραγματοποιήθηκε από την εναγόμενη λίγες ημέρες μετά την αποστολή της δεύτερης επιστολής του Ινστιτούτου και αμέσως μετά την αποστολή της άνω Εξώδικης Δήλωσης και Πρόσκλησης, μετά τα οποία **ακολούθησε σειρά δημοσιευμάτων σε μέσα του ομίλου της εναγόμενης**, τα οποία αποτέλεσαν **προσωπική επίθεση κατά ημών**.

Αμέσως μετά την ανωτέρω ανταλλαγή επιστολών και εξώδικης δήλωσης, ακολούθησε η δημοσίευση του πρώτου άρθρου της 18.05.2026, στη συνέχεια του δεύτερου άρθρου της 22.05.2026 και, τέλος, του τρίτου άρθρου της 07.07.2026, τα

οποία δεν περιορίστηκαν στην άσκηση κριτικής επί των νομικών θέσεων που είχαν διατυπωθεί ή επί της ουσίας της σχετικής διαφοράς, αλλά στράφηκαν ευθέως κατά της προσωπικότητας του δευτέρου εξ ημών και της επιχειρηματικής δραστηριότητας της πρώτης εξ ημών, τα οποία αποτέλεσαν προσωπική επίθεση κατά ημών και στοχοποίηση μας.

Ειδικότερα, τα γεγονότα εξελίχθηκαν ως ακολούθως:

05.05.2026: το Ινστιτούτο Υπαίθριας Διαφήμισης απέστειλε την πρώτη επιστολή του προς τους εμπλεκόμενους φορείς, με την οποία εξέθετε αποκλειστικά τις νομικές του απόψεις ως προς τη συμβατότητα της επίμαχης υπαίθριας διαφήμισης με το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο.

15.05.2026: ακολούθησε δεύτερη επιστολή του Ινστιτούτου, με αντίστοιχο περιεχόμενο, η οποία επίσης περιοριζόταν αποκλειστικά στην ανάπτυξη νομικών επιχειρημάτων.

18.05.2026, δημοσιεύεται το πρώτο άρθρο με τίτλο «*«Από την Αλεξανδράτου και τον Καθρέφτη, ο Χάρης Πολίτης προχωρά σε νέα media deals»*», με το οποίο επανέρχονται, χωρίς οποιαδήποτε επικαιρική αφορμή, ζητήματα της προσωπικής ζωής του δευτέρου εξ ημών που ανάγονται σε πλέον των δεκαπέντε (15) ετών πριν, συνοδευόμενα από σχετικό φωτογραφικό υλικό.

19.05.2026, η πρώτη και ένατη εξ υμών απέστειλε εξώδικη δήλωση προς το Ινστιτούτο, τον Πρόεδρό του και τον δεύτερο εξ ημών, διατυπώνοντας τις αντίθετες νομικές της απόψεις.

22.05.2026, ακολουθεί δεύτερο δημοσίευμα με τίτλο «*Χάρης Πολίτης: Ο "βασιλιάς της αφίσας", μια θεσμική σαμπάνια και το σύστημα διαπλοκής που αγωνίζεται και επιμένει*», στο οποίο πλέον χρησιμοποιούνται ιδιαίτερα βαρείς και απαξιωτικοί χαρακτηρισμοί, όπως «βασιλιάς της αφίσας», «θεσμική σαμπάνια», «σύστημα διαπλοκής», «μονοπώλιο», «Ι.Χ. Ινστιτούτο», «δαιμόνιο σχέδιο», «διαδικασία απειλής», «κατάχρηση του νόμου», «φωτογραφική διάταξη», ενώ ο δεύτερος εξ ημών συνδέεται ευθέως ή υπαινικτικά με κυβερνητικές παρεμβάσεις, μηχανισμούς διαπλοκής και καταχρηστική άσκηση επιρροής. Παράλληλα, για πρώτη φορά στοχοποιείται ευθέως και

η πρώτη εξ ημών εταιρεία, μέσω αναφορών περί «ζούγκλας των πινακίδων», «παράνομων πινακίδων», δήθεν κινδύνων για την οδική ασφάλεια και φωτογραφιών διαφημιστικών μέσων της.

07.07.2026, δημοσιεύεται νέο άρθρο, στο οποίο οι ίδιοι ουσιαστικά ισχυρισμοί επαναλαμβάνονται και κλιμακώνονται, καθώς γίνεται πλέον λόγος για «φωτογραφική υπουργική απόφαση», «σφράγιση του μονοπωλίου», «πλήρη εξάλειψη του ανταγωνισμού», «μονοπωλιακό καθεστώς», «συγκεκριμένο παίκτη, τον Χάρη Πολίτη και τις εταιρείες του», ενώ προαναγγέλλεται ακόμη και η αποκάλυψη δήθεν «σκανδάλου».

Υπό τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά, δημιουργείται εύλογα η εντύπωση ότι η διαδοχική δημοσίευση των επίμαχων άρθρων ήταν αντικειμενικά πρόσφορη να αποθαρρύνει κάθε περαιτέρω δημόσια ή θεσμική ανάδειξη του ζητήματος της νομιμότητας της επίμαχης υπαίθριας διαφήμισης επί του Πύργου Πειραιά. Η μετατόπιση του δημόσιου διαλόγου από την ουσία των νομικών επιχειρημάτων στην προσωπική απαξίωση είναι απολύτως ασύμβατη με τον ρόλο και την αποστολή της δημοσιογραφικής λειτουργίας σε μία δημοκρατική κοινωνία. Η χρήση της δημοσιογραφικής ισχύος ενός εκδοτικού ομίλου ως μέσου δημόσιας απαξίωσης εκείνων που εκφράζουν αντίθετη νομική άποψη είναι αντικειμενικά πρόσφορη να αποτρέψει κάθε περαιτέρω θεσμική παρέμβαση και να δημιουργήσει αποτρεπτικό αποτέλεσμα για κάθε τρίτο που θα επιθυμούσε να συμμετάσχει στον δημόσιο διάλογο.

Η ανωτέρω χρονική αλληλουχία των γεγονότων, σε συνδυασμό με το περιεχόμενο, τη διαδοχή και τη συστηματική επανάληψη των δημοσιευμάτων, καταδεικνύει ότι αυτά δεν αποτελούν ανεξάρτητες δημοσιογραφικές παρεμβάσεις επί ζητημάτων δημόσιου ενδιαφέροντος, αλλά εντάσσονται σε μία ενιαία αλληλουχία ενεργειών, με κοινό αντικείμενο τη δημόσια απαξίωση μας μέσω προσωπικών επιθέσεων, απαξιωτικών χαρακτηρισμών, υπαινιγμών περί διαπλοκής, μονοπωλίου και κρατικής εύνοιας, καθώς και μέσω της αναμόχλευσης γεγονότων της προσωπικής ζωής του δεύτερου εξ ημών, τα οποία ουδεμία απολύτως συνάφεια έχουν με το αντικείμενο της δημόσιας συζήτησης. Η συστηματική αυτή κλιμάκωση, από την ανταλλαγή νομικών θέσεων σε δημόσιες προσωπικές επιθέσεις και επαναλαμβανόμενα δυσφημιστικά

δημοσιεύματα, καταδεικνύει ότι σκοπός πλέον δεν ήταν η συμμετοχή σε έναν δημόσιο διάλογο περί της υπαίθριας διαφήμισης, **αλλά η δημόσια απαξίωση της προσωπικότητας του δευτέρου εξ ημών και η απομείωση της επαγγελματικής και επιχειρηματικής αξιοπιστίας αμφοτέρων των εξωδίκως δηλούντων.**

Παράλληλα δε με την ανωτέρω εκστρατεία δημοσιευμάτων, με το από 19.05.2026 εξώδικο, η πρώτη και ένατη εναγόμενη δεν περιορίστηκαν στην προβολή των δικών τους νομικών θέσεων σχετικά με τη νομιμότητα της διαφημιστικής προβολής επί του Πύργου Πειραιά, αλλά προέβην σε σειρά δυσφημιστικών και απαξιωτικών χαρακτηρισμών σε βάρος του δεύτερου εξ ημών, αποδίδοντας ότι δήθεν «κρύβεται πίσω» από το Ινστιτούτο, ότι αυτό δημιουργήθηκε αποκλειστικά προς εξυπηρέτηση των ιδιωτικών επιχειρηματικών του συμφερόντων, ότι χρησιμοποιείται ως μηχανισμός πίεσης και εκφοβισμού ανταγωνιστών, ενώ αμφισβήτησε ευθέως την καλή πίστη και τη θεσμική νομιμοποίηση των ενεργειών του Ινστιτούτου.

Περαιτέρω, στο ίδιο εξώδικο γίνεται λόγος περί δήθεν «εκβιαστικού περιεχομένου» των επιστολών του Ινστιτούτου, περί δήθεν επιδίωξης εξαναγκασμού της Δ.Ε.Η. Α.Ε. να διακόψει τη συνεργασία της με την πρώτη και ένατη εναγομένη, ενώ ο δεύτερος εξ ημών εμφανίζεται ως πρόσωπο που δήθεν χρησιμοποιεί εταιρείες, σωματεία και θεσμικές δομές αποκλειστικά προς εξυπηρέτηση των ιδιωτικών του επιχειρηματικών επιδιώξεων. Οι ανωτέρω χαρακτηρισμοί υπερβαίνουν προδήλως τα όρια της θεμιτής προστασίας των συμφερόντων της πρώτης και ένατης εναγομένης και συνιστούν ευθείες προσβολές της προσωπικότητας και της επαγγελματικής υπόληψης του δευτέρου εξ ημών. Ιδιαίτερη δε σημασία έχει το γεγονός ότι το εξώδικο αυτό **δεν περιορίστηκε στους αποδέκτες του, αλλά κοινοποιήθηκε στη Δ.Ε.Η. Α.Ε., καθώς και στον Δήμο Πειραιά,** επιδιώκοντας να περιέλθουν οι ανωτέρω ισχυρισμοί σε γνώση σημαντικών συνεργατών μας και να δημιουργηθούν αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα της επιχειρηματικής μας δραστηριότητας, την αξιοπιστία μας και την επαγγελματική μας φερεγγυότητα. Η κοινοποίηση αυτή δεν εξυπηρετούσε καμία αναγκαία δικονομική ή ουσιαστική ανάγκη προστασίας δικαιώματος της πρώτης και ένατης εναγομένης, αλλά είχε ως προφανή

σκοπό να ασκήσει πίεση μέσω της δυσφήμισης μας ενώπιον σημαντικών συναλλασσομένων μας.

Οι ανωτέρω ενέργειες δεν αποτέλεσαν μεμονωμένο περιστατικό, αλλά εντάσσονται στην ίδια ενιαία αλληλουχία γεγονότων με τα επίδικα δημοσιεύματα Το εξώδικο της 19.05.2026 και η παράλληλη δημοσίευση των δυσφημιστικών άρθρων αποτέλεσαν αλληλοσυμπληρούμενες εκφάνσεις της ίδιας οργανωμένης προσπάθειας δημόσιας απαξίωσης των εναγόντων, με αφορμή την ανάδειξη από το Ινστιτούτο ζητημάτων που αφορούσαν τη νομιμότητα ή μη της διαφημιστικής προβολής επί του Πύργου Πειραιά.

II. Νομική Βάση.

Κατά τη διάταξη του **άρθρου 914 ΑΚ**, όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια, έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει. Από τη διάταξη αυτή, συνδυαζόμενη με εκείνες των άρθρων 297, 298, 299, 330 και 932 του ιδίου Κώδικα, προκύπτει ότι προϋποθέσεις της ευθύνης για αποζημίωση από αδικοπραξία, αλλά και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, που αποτελεί μη περιουσιακή ζημία, είναι α) ζημιογόνος συμπεριφορά (πράξη ή παράλειψη), β) παράνομος χαρακτήρας της πράξης ή παράλειψης, γ) υπαιτιότητα, που περιλαμβάνει το δόλο και την αμέλεια, η οποία υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές (άρθρο 330 εδ. 2 ΑΚ), δ) επέλευση ζημίας και ε) πρόσφορη αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της ζημιογόνου συμπεριφοράς και του αποτελέσματος, δηλαδή της ζημίας. Παράνομη, κατά την έννοια της ως άνω διάταξης του άρθρου 914 ΑΚ, είναι η συμπεριφορά που αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος απονέμει δικαίωμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, ο δε χαρακτηρισμός της παράλειψης ως παράνομης συμπεριφοράς προϋποθέτει την ύπαρξη νομικής υποχρέωσης για επιχείρηση θετικής ενέργειας που παραλείφθηκε (ΑΠ 864/2014, ΔΕΕ 2014/1079, ΑΠ 137/2005, ΕλλΔικ 47/429). Τέτοια νομική υποχρέωση μπορεί να προκύπτει είτε από δικαιοπραξία, οπότε μπορεί να συρρέουν αδικοπρακτική και δικαιοπρακτική ευθύνη, είτε από ειδική διάταξη νόμου, είτε από την αρχή της καλής πίστης, υπό την αντικειμενική έννοια που απαντάται στα άρθρα 200, 281 και 288 ΑΚ, που

είναι η συναλλακτική ευθύτητα, την οποία επιδεικνύει ο χρηστός και εχέφρων συναλλασσόμενος (ΑΠ 292/2015, δημοσιευμένη στην ΤΝΠ Νόμος).

Με τις διατάξεις των άρθρων 57 και 59 ΑΚ, προστατεύεται η προσωπικότητα και κατ' επέκταση η αξία του ανθρώπου, ως ατομικό δικαίωμα κατοχυρωμένο από το άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος (ΑΠ 1735/2009), αποτελεί δε η προσωπικότητα πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου και είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα μαζί του. Τα αγαθά αυτά δεν αποτελούν μεν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά επί μέρους εκδηλώσεις - εκφάνσεις (πλευρές) του ενιαίου δικαιώματος επί της προσωπικότητας, όμως, η προσβολή της προσωπικότητας, σε σχέση με οποιαδήποτε από τις εκδηλώσεις αυτές συνιστά προσβολή της συνολικής έννοιας της προσωπικότητας. Τέτοια προστατευόμενα αγαθά είναι, μεταξύ άλλων, η τιμή και η υπόληψη κάθε ανθρώπου, είναι δε τιμή η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την ηθική αξία που έχει λόγω της συμμόρφωσής του με τις νομικές και ηθικές του υποχρεώσεις, ενώ υπόληψη είναι η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία, με βάση την κοινωνική του αξία, συνεπεία των ιδιοτήτων και ικανοτήτων του για την εκπλήρωση των ιδιαίτερων κοινωνικών του έργων ή του επαγγέλματος του. Προϋποθέσεις για την προστασία της προσωπικότητας, της οποίας η παράνομη και συγχρόνως υπαίτια προσβολή συνιστά ειδικότερη μορφή αδικοπραξίας, οπότε συνδυαστικά εφαρμόζονται και οι διατάξεις των άρθρων 914, 919, 920, 932 ΑΚ, είναι, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραπάνω άρθρων, α) η ύπαρξη προσβολής της προσωπικότητας με πράξη ή παράλειψη άλλου, που διαταράσσει μια ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου κατά τη στιγμή της προσβολής, β) η προσβολή να είναι παράνομη, που συμβαίνει όταν γίνεται χωρίς δικαίωμα ή με βάση δικαίωμα, το οποίο, όμως, είτε είναι μικρότερης σπουδαιότητας στο πλαίσιο της έννομης τάξης, είτε ασκείται υπό περιστάσεις που καθιστούν την άσκησή του καταχρηστική, κατά την έννοια των άρθρων 281 ΑΚ και 25 παρ. 3 του Συντάγματος, γ) υπαιτιότητα (πταίσμα) του προσβολέα, όταν πρόκειται ειδικότερα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης, εξαιτίας της παράνομης προσβολής της προσωπικότητας (ΟΛΑΠ 2/2008, ΑΠ 292/2020,

ΑΠ 271/2012), εκδηλούμενη, είτε με τη μορφή του δόλου, είτε με τη μορφή της αμέλειας, η οποία υπάρχει, όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια, που απαιτείται στις συναλλαγές (άρθρο 330 παρ. 2 του ΑΚ) και δ) επέλευση ηθικής βλάβης στον προσβληθέντα, τελούσα σε αιτιώδη σύνδεσμο με την παράνομη και υπαίτια προσβολή. Ο νόμος καθιερώνει **αντικειμενική ευθύνη του προσβάλλοντος**, μόνο ως προς την **αξίωση άρσης της προσβολής και παράλειψής της στο μέλλον**, ενώ για την αξίωση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης απαιτεί και το στοιχείο της υπαιτιότητας (Ολ.Α.Π.812/1980, Α.Π.445/2023, Α.Π.712/2016, Α.Π. 1599/2000). Η προσωπικότητα του ανθρώπου μπορεί να προσβληθεί σε οποιαδήποτε έκφανση ή εκδήλωσή της (σωματική, πνευματική, ηθική, τιμή, κλπ). Έτσι, η απόδοση σε κάποιον πράξεων που η κοινωνία αποδοκιμάζει, διότι ενέχουν απαξία, εμπίπτει στα όρια της προσβολής της προσωπικότητας. Τέτοιες δε πράξεις, διαταρακτικές της κοινωνικής προσωπικότητας του ανθρώπου, είναι και εκείνες που εμπεριέχουν ονειδισμό ή αμφισβήτηση της προσωπικής ή επαγγελματικής εντιμότητας του προσώπου, ενώ αδιάφορη για το χαρακτήρα της προσβολής ως παράνομης είναι η φύση της διάταξης, που ενδέχεται, με την προσβολή, να παραβιάζεται και η οποία έτσι μπορεί να ανήκει σε οποιοδήποτε κλάδο ή τμήμα του δικαίου. Συνεπώς, παράνομη προσβολή της προσωπικότητας δημιουργείται και από ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως συμβαίνει, όταν το άτομο προσβάλλεται στην τιμή και στην υπόληψή του με **εξυβριστικές εκδηλώσεις ή με ισχυρισμούς δυσφημιστικούς ή πολύ περισσότερο συκοφαντικούς, κατά την έννοια των άρθρων 361-363 ΠΚ** (ΑΠ 292/2020, ΑΠ 1116/2019, ΑΠ 1394/2017, ΑΠ 726/2015, ΑΠ 1216/2014, ΑΠ 1230/2014). Κατά τις διατάξεις αυτές, εξύβριση διαπράττει, όποιος **προσβάλλει την τιμή άλλου** με λόγο ή έργο ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, ενώ όποιος με οποιονδήποτε τρόπο **ισχυρίζεται ενώπιον τρίτου ή διαδίδει για κάποιον άλλον γεγονός που μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψή του**, διαπράττει το έγκλημα της δυσφήμισης και **αν το γεγονός είναι ψευδές και ο υπαίτιος γνώριζε το ψεύδος**, τότε διαπράττει το έγκλημα της συκοφαντικής δυσφήμισης. Ως γεγονός, κατά τις παραπάνω διατάξεις, νοείται κάθε περιστατικό του εξωτερικού κόσμου ή αντίθετη προς την ηθική ή την ευπρέπεια σχέση ή συμπεριφορά, εφόσον ανάγονται στο παρελθόν ή στο παρόν

και υποπίπτουν στις αισθήσεις, ώστε να είναι δεκτικά απόδειξης. Αντιθέτως, δεν συνιστά γεγονός η έκφραση γνώμης ή συγκεκριμένης αξιολογικής κρίσης ή άλλοι χαρακτηρισμοί, εκτός αν τα παραπάνω σχετίζονται και συνδέονται άμεσα με γεγονός που συνιστά το κρίσιμο του αδικήματος στοιχείο, έτσι ώστε ουσιαστικά να προσδιορίζουν την ποσοτική και ποιοτική βαρύτητά του, πράγμα που δεν συμβαίνει, όταν εκφράζονται ή εκδηλώνονται ανεξάρτητα και άσχετα με τον τρόπο αυτό. Απλές, όμως, κρίσεις, γνώμες και χαρακτηρισμοί, που ενέχουν αμφισβήτηση, κατά την κοινή αντίληψη της κοινωνικής ή ηθικής αξίας του παθόντος ή εκδήλωση καταφρόνησης ή ονειδισμού αυτού (χωρίς να συνδέονται με συγκεκριμένο γεγονός), είναι δυνατό να θεμελιώσουν το έγκλημα της εξύβρισης και όχι το έγκλημα της δυσφήμισης (ΑΠ 1069/2019, ΑΠ 1735/2009). Για τη στοιχειοθέτηση της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της δυσφήμισης απαιτείται γνώση του δράστη ότι το ισχυριζόμενο ή διαδιδόμενο από αυτόν ενώπιον τρίτου γεγονός, είναι πρόσφορο και κατάλληλο να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη άλλου και θέληση ή αποδοχή του ίδιου να ισχυρισθεί ή να διαδώσει ενώπιον τρίτου το βλαπτικό για άλλον γεγονός, ενώ για τη στοιχειοθέτηση της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφήμισης απαιτείται επιπλέον γνώση του δράστη ότι το γεγονός είναι ψευδές. Έτσι, σε περίπτωση που ο δράστης δεν γνώριζε το ψεύδος του γεγονότος που ισχυρίσθηκε ή διέδωσε ή είχε αμφιβολίες γι' αυτό, δεν στοιχειοθετείται μεν το έγκλημα της συκοφαντικής δυσφήμισης σε βάρος άλλου, παραμένει, όμως, ως έγκλημα η απλή δυσφήμιση κατ' άρθρο 362 του ΠΚ, που προσβάλλει επίσης, την προσωπικότητα του άλλου σε βαθμό μη ανεκτό από την έννομη τάξη.

Ωστόσο ως αστικό αδίκημα, η δυσφήμιση θεμελιώνεται υποκειμενικά και σε απλή αμέλεια του δράστη και συνεπώς όποιος από πρόθεση ή από αμέλεια ισχυρίζεται ή διαδίδει προς τρίτους, με οποιονδήποτε τρόπο γεγονότα που θίγουν την τιμή και την υπόληψη άλλου, υπό την προαναφερόμενη έννοια, προσβάλλοντας παράνομα την προσωπικότητά του, έχει υποχρέωση, να τον αποζημιώσει και να ικανοποιήσει και την ηθική βλάβη του, εκτός αν συντρέχει κάποια από τις προβλεπόμενες στο άρθρο 367 παρ. 1 ΠΚ περιπτώσεις, που αίρουν τον άδικο χαρακτήρα της πράξης του, τόσο ως ποινικό όσο και ως αστικό αδίκημα, αφού οι διατάξεις των άρθρων 361 – 367 του ΠΚ εφαρμόζονται

αναλογικά για την ενότητα της έννομης τάξης και στο χώρο του ιδιωτικού δικαίου, όπως αυτός οριοθετείται από τις προαναφερθείσες διατάξεις των άρθρων 57-59 και 914 επ ΑΚ (ΑΠ 272/2020, ΑΠ 611/2019, ΑΠ 1394/2017, ΑΠ 343/2016). Ειδικότερα, το άρθρο 367 ΠΚ ορίζει στην παρ. 1, ότι, "δεν αποτελούν άδικη πράξη, α) οι δυσμενείς κρίσεις ... καθώς και, γ) οι εκδηλώσεις που γίνονται για την εκτέλεση νομίμων καθηκόντων, την άσκηση νόμιμης εξουσίας ή για τη διαφύλαξη (προστασία) δικαιώματος ή από άλλο δικαιολογημένο ενδιαφέρον ..." και στην παρ. 2 ότι η προηγούμενη διάταξη δεν εφαρμόζεται, α) όταν οι παραπάνω κρίσεις και εκδηλώσεις περιέχουν τα συστατικά στοιχεία της πράξης του άρθρου 363 (δηλαδή της συκοφαντικής δυσφήμισης) καθώς και β) όταν από τον τρόπο εκδήλωσης ή από τις περιστάσεις υπό τις οποίες τελέσθηκε η πράξη, προκύπτει σκοπός εξύβρισης. Επομένως, αιρομένου του άδικου χαρακτήρα των προαναφερθεισών αξιόποινων πράξεων, αποκλείεται και το στοιχείο του παράνομου της επιζήμιας συμπεριφοράς, ως όρος της αντίστοιχης αδικοπραξίας του αστικού δικαίου. Όμως, ο άδικος χαρακτήρας της πράξης, ως προς τις εξυβριστικές ή δυσφημιστικές εκφράσεις που περιέχει, δεν αίρεται στις προαναφερθείσες περιπτώσεις (λόγω δικαιολογημένου ενδιαφέροντος κλπ), και συνεπώς, παραμένει η ποινική ευθύνη του δράστη, άρα και η υποχρέωσή του προς αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση κατά το αστικό δίκαιο, όταν συντρέχει μια από τις περιπτώσεις της παρ. 2 του άρθρου 367 ΠΚ, δηλαδή, όταν οι επίμαχες κρίσεις περιέχουν τα συστατικά στοιχεία του αδικήματος της συκοφαντικής δυσφήμισης του άρθρου 363 ΠΚ, ή όταν από τον τρόπο εκδήλωσης, ή από τις περιστάσεις υπό τις οποίες τελέσθηκε η πράξη, προκύπτει σκοπός εξύβρισης, δηλαδή πρόθεση που κατευθύνεται ειδικά στην προσβολή της τιμής του άλλου (ΑΠ 972/2020, ΑΠ 1431/2017, ΑΠ 343/2016). Ειδικός σκοπός εξύβρισης, που ως νομική έννοια ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο, υπάρχει στον τρόπο εκδήλωσης της προσβλητικής της τιμής του άλλου συμπεριφοράς, όταν αυτός δεν ήταν αντικειμενικά αναγκαίος για τη δέουσα απόδοση του περιεχομένου της σκέψης εκείνου που φέρεται ότι ενεργεί από δικαιολογημένο ενδιαφέρον και ο οποίος καίτοι γνώριζε τούτο, χρησιμοποίησε τον τρόπο αυτό για να προσβάλει την τιμή του άλλου. Έτσι, ο ειδικός σκοπός εξύβρισης έγκειται στην ενσυνείδητη υπέρβαση των ορίων του δικαιώματος, η

οποία κατατείνει στην προσβολή της τιμής και αποτελεί πρόσθετο στοιχείο της υποκειμενικής υπόστασης του αδικήματος (ΑΠ 972/2020). Υπό τα ανωτέρω δεδομένα και από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 362 και 366 §§ 1 και 3 ΠΚ προκύπτει ότι, αν το δυσφημιστικό γεγονός είναι αληθές, δεν στοιχειοθετείται ούτε το έγκλημα της δυσφήμισης (άρθρο 366 § 1 ΠΚ), αλλά είναι δυνατό να στοιχειοθετείται το από το άρθρο 361 ΠΚ προβλεπόμενο έγκλημα της εξύβρισης, **αν ο ισχυρισμός ή η διάδοση έγιναν κακόβουλα, ήτοι όταν, από τον τρόπο που εκδηλώθηκε ή από τις περιστάσεις υπό τις οποίες τελέστηκε η δυσφήμιση, προκύπτει σκοπός εξύβρισης από μέρους του δράστη, ο οποίος υπάρχει όταν ο συγκεκριμένος τρόπος εκδήλωσης της προσβλητικής συμπεριφοράς εν γνώσει του επιλέχθηκε για να προσβληθεί η τιμή και η υπόληψη του άλλου** [ΑΠ 611/2019, ΑΠ (Ποιν) 395/2013, ΑΠ (Ποιν) 2680/2008, δημοσιευμένες στην ΤΝΠ Νόμος].

Εξάλλου, κατά μεν την παρ. 1 του άρθρου 14 Συντάγματος, "καθένας μπορεί να εκφράζει και να διαδίδει προφορικά, γραπτά και δια του τύπου, τους στοχασμούς του, τηρώντας τους νόμους του Κράτους", κατά δε την παρ. 2 του ίδιου ως άνω άρθρου, "ο τύπος είναι ελεύθερος και η λογοκρισία και κάθε άλλο προληπτικό μέτρο απαγορεύονται". Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται, ότι ο τύπος επιτελεί κοινωνικό λειτουργήμα, ασκώντας καθήκοντα τα οποία ο ίδιος επιλέγει, βάσει της αποστολής του, που συνίστανται στην πληροφόρηση και στη σύμπραξη για τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης. Η ελευθερία του τύπου δεν αποτελεί, όμως, αυτοσκοπό και συνακόλουθα δεν πρέπει να συνεπάγεται χωρίς άλλο τη θυσία άλλων εννόμων αγαθών, γι' αυτό και υπάγεται, σύμφωνα με το άρθρο 14 παρ. 1 Συντάγματος, στο γενικό περιορισμό της τήρησης των νόμων του Κράτους, οι οποίοι αποτελούν και το γενικό πλαίσιο μέσα στο οποίο κινείται και αναπτύσσεται ελεύθερα ο τύπος. Επομένως, με νόμο μπορεί να περιορισθεί η ελευθερία διάδοσης των στοχασμών και η αντίστοιχη ελευθερία πληροφόρησης, αρκεί αυτοί οι περιορισμοί να είναι γενικής φύσεως, να αποτελούν μόνο κατασταλτικά μέτρα και να μη θίγουν τον πυρήνα του δικαιώματος της ελευθερίας του τύπου. Άλλωστε, από το άρθρο 14 παρ. 1 Συντάγματος, σε συνδυασμό με τα άρθρο 25 παρ. 3 Συντάγματος και 281 ΑΚ, προκύπτει ότι, το δικαίωμα της ελευθεροτυπίας

υπόκειται σε περιορισμούς και ασκείται εντός των ορίων που χαράσσουν οι νόμοι του κράτους, οι οποίοι επιδιώκουν όχι τη, με οποιονδήποτε τρόπο, παρεμπόδιση της ελευθεροτυπίας, αλλά την προστασία των πολιτών και του κοινωνικού συνόλου από την καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος της, με τον τύπο, ελεύθερης έκφρασης γνώμης ή διάδοσης πληροφοριών ή άσκησης κριτικής. Τα δυσδιάκριτα όρια του δικαιώματος της ελευθεροτυπίας από την εφαρμογή των προμνησθεισών διατάξεων προσδιορίζονται από το ημεδαπό δίκαιο από την προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 367 ΠΚ. Επίσης, το άρθρο 10 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης, που κυρώθηκε και αποτελεί εσωτερικό δίκαιο (νδ/γμα 53/1974), καθιερώνει με την παρ. 1 αυτού, την ελευθερία της γνώμης και της μετάδοσης πληροφοριών ή ιδεών, όμως, με την παρ. 2 αυτού προβλέπει δυνατότητα περιορισμού της ελευθερίας του τύπου, ορίζοντας ότι η άσκηση του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης συνεπάγεται καθήκοντα και ευθύνες και μπορεί να υπαχθεί σε περιορισμούς ή κυρώσεις που προβλέπονται από το νόμο και αποτελούν αναγκαία μέτρα σε δημοκρατική κοινωνία για την εθνική ασφάλεια, τη δημόσια τάξη, την προστασία της υπόληψης και των δικαιωμάτων τρίτων, για την παρεμπόδιση της κοινολόγησης εμπιστευτικών πληροφοριών ή για την εξασφάλιση του κύρους ή της αμεροληψίας της δικαστικής εξουσίας (ΑΠ 520/2018, ΑΠ 697/2017, ΑΠ 1565/2012). Από το πλέγμα των προαναφερθεισών διατάξεων συνάγεται ότι, από τον ενυπάρχοντα στη δημοσιογραφική δραστηριότητα αυξημένο κίνδυνο προσβολής της προσωπικότητας λόγω της δημοσιότητας, που αποτελεί το πεδίο δράσης του τύπου, απορρέουν οι λεγόμενες **συναλλακτικές υποχρεώσεις του τύπου, μεταξύ των οποίων η υποχρέωση σεβασμού της προσωπικότητας** και το καθήκον αλήθειας, που επιβάλλει να προηγηθεί ο έλεγχος της αλήθειας των πληροφοριών και των ειδήσεων, ώστε το περιεχόμενο να συμπίπτει με την πραγματικότητα.

Περαιτέρω, κατά την παρ. 1 του άρθρου μόνου ν. 1178/1981, "περί αστικής ευθύνης του τύπου και άλλων τινών διατάξεων", ο ιδιοκτήτης κάθε εντύπου υποχρεούται σε πλήρη αποζημίωση για την παράνομη περιουσιακή ζημία, καθώς και σε χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που προξενήθηκαν υπαίτια με δημοσίευμα, το οποίο θίγει την τιμή ή την υπόληψη κάθε ατόμου, έστω και αν η κατά τα άρθρα 914, 919 και

920 ΑΚ υπαιτιότητα, πρόθεση και γνώση ή υπαίτια άγνοια αντιστοίχως, συντρέχουν στο πρόσωπο του συντάκτου του δημοσιεύματος ή αν ο τελευταίος είναι άγνωστος στον εκδότη ή στο διευθυντή συντάξεως του εντύπου. Στην παρ. 2 του ιδίου άρθρου, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο μόνο παρ. 4 ν. 2243/1994, η κατά το άρθρο 932 του ΑΚ χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης του αδικηθέντος από κάποια από τις προβλεπόμενες στην προηγούμενη παράγραφο πράξεις ορίζεται, εφόσον αυτές τελέστηκαν δια του τύπου, κατά την κρίση του δικαστή. Η ευθύνη δηλαδή του ιδιοκτήτη του εντύπου είναι σε όλες αυτές τις περιπτώσεις γνήσια αντικειμενική, η οποία έχει ως προϋπόθεση την ύπαρξη αντίστοιχης υποκειμενικής ευθύνης του συντάκτη ή αναλόγως του εκδότη ή του διευθυντή συντάξεως του εντύπου, με τους οποίους συνευθύνεται κατά το άρθρο 926 ΑΚ εις ολόκληρον. Ο συντάκτης (του επιλήψιμου δημοσιεύματος), ο εκδότης (αν δεν είναι και ιδιοκτήτης του εντύπου) ή ο διευθυντής σύνταξης ευθύνονται προς αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας ή της ηθικής βλάβης που έχει προκληθεί από το επιλήψιμο δημοσίευμα, κατά τις κοινές διατάξεις των άρθρων 57, 59, 914, 919, 920, 932 ΑΚ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 361-363 ΠΚ (ΑΠ 387/2005). **Οι διατάξεις του ν. 1178/1981, όπως αυτός τροποποιημένος ισχύει, εφαρμόζονται αναλόγως και επί προσβολών της προσωπικότητας, οι οποίες συντελούνται στο διαδίκτυο (internet) μέσω ηλεκτρονικών ιστοσελίδων (περιοδικών), που λειτουργούν ως διεθνές μέσο διακίνησης πληροφοριών, ενόψει του ότι για τις προσβολές αυτές δεν υπάρχει ιδιαίτερο θεσμικό πλαίσιο η δε πληροφόρηση μέσω του διαδικτύου είναι η εξέλιξη της ηλεκτρονικής πληροφόρησης μέσω του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης και η αντιμετώπισή τους δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο με την αναλογική εφαρμογή της ήδη υπάρχουσας νομοθεσίας για τις προβολές της προσωπικότητας μέσω του εντύπου (εφημερίδες, περιοδικά) ή του ηλεκτρονικού (τηλεόραση, ραδιόφωνο) τύπου, αφού και η ραγδαίως αναπτυσσόμενη διαδικτυακή πληροφόρηση, που προσφέρεται από το internet σε πολυμεσική μορφή (multimedia), καθιστά την χρήση αυτού (internet) εκτός από "ομιλητή" και "αποδέκτη" και κάνει το διαδίκτυο να προσομοιάζει με μια νέας μορφής τηλεόραση. Η αναλογική εφαρμογή του υπάρχοντος νομοθετικού πλαισίου δεν είναι δυνατό να εμποδιστεί από το γεγονός ότι στο διαδίκτυο δεν υπάρχει η συνήθης**

ιεραρχική δομή οργάνωσης που απαντάται στα παραδοσιακά έντυπα, δηλαδή δεν υπάρχει ιδιοκτήτης, εκδότης, διευθυντής, συντάκτης, ούτε απαντώνται τα αντίστοιχα πρόσωπα που προβλέπει ο ν. 1178/1981 για τους ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς, διότι για να προσδοθεί σε ένα υλικό μέσο ο χαρακτηρισμός του μέσου ενημέρωσης δεν είναι απαραίτητη η ύπαρξη όλων των ανωτέρω προσώπων. Στην περίπτωση των ιστοσελίδων υπάρχει ο κάτοχος-διαχειριστής, ο οποίος μπορεί να ταυτίζεται ή όχι με το συντάκτη ορισμένου δημοσιεύματος, δεδομένου ότι σε αυτές, ανακοινώσεις συντάσσουν και οι αναγνώστες τους. Ο διαχειριστής μιας ιστοσελίδας έχει την αρμοδιότητα και τη δυνατότητα ελέγχου των καταχωρήσεων που αναρτώνται σε αυτήν, με την έννοια ότι λαμβάνοντας ένα σχόλιο, κ.λ.π. από ένα χρήστη, μπορεί να μην επιτρέψει την ανάρτησή του στην ιστοσελίδα, ώστε αυτό να μην μπορεί να καταστεί προσιτό σε κάθε επισκέπτη της ιστοσελίδας αυτής. Ειδικότερα τα σχόλια, κείμενα, καταχωρήσεις κλπ., που εισέρχονται στην ιστοσελίδα από κάποιο συνδεδεμένο με αυτήν χρήστη, τίθενται σε γνώση του διαχειριστή της ιστοσελίδας, ο οποίος στη συνέχεια προβαίνει στην ανάρτηση του κειμένου με τρόπο ώστε το κείμενο να είναι πλέον προσβάσιμο στον καθένα. Αυτή η τεχνική δυνατότητα, παρέχει στο διαχειριστή την ευχέρεια προληπτικής επέμβασης πριν τη δημοσιοποίηση των σχολίων που κάνουν οι χρήστες και συμμετέχοντες στις ασύγχρονες συζητήσεις, ώστε να προλαμβάνονται και να "μπλοκάρονται" ανεπιθύμητες καταχωρήσεις. Μάλιστα, η καταχώρηση σε μία ιστοσελίδα παρουσιάζει την ιδιομορφία, ότι, ενώ η δημοσίευση σε συγκεκριμένο φύλλο εφημερίδας ή περιοδικού ή η αναφορά σε συγκεκριμένη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική εκπομπή προσβλητικής είδησης κ.λ.π. γίνεται, άπαξ και δεν έχει διάρκεια, αντίθετα η αντίστοιχη καταχώρηση σε μια ιστοσελίδα, μπορεί να παραμείνει εκεί για απροσδιόριστο χρόνο, έχοντας διάρκεια, το μέγεθος της οποίας θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την επιδίκαση του ποσού προς αποκατάσταση της προκληθείσης ηθικής βλάβης (ΑΠ 1017/2020, ΑΠ 1425/2017, ΑΠ 575/2015, 1652/2013, ΑΠ 1701/2013). [ΑΠ 1017/2022 δημοσιευμένη στη ΝΟΜΟΣ]. Επομένως, κατά το άρθρο μόνο παρ.1 του ν.1178/1981 (ΦΕΚ 187), περί αστικής ευθύνης του τύπου και άλλων τινών διατάξεων, ο ιδιοκτήτης κάθε εντύπου υποχρεούται σε πλήρη αποζημίωση για την

παράνομη περιουσιακή ζημία, καθώς και σε χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που προξενήθηκαν υπαίτια με δημοσίευμα, το οποίο θίγει την τιμή ή την υπόληψη κάθε ατόμου, έστω και αν η κατά το άρθρο 914 ΑΚ υπαιτιότητα, η κατά το άρθρο 919 ΑΚ πρόθεση και η κατά το άρθρο 920 ΑΚ γνώση ή υπαίτια άγνοια συντρέχει στο συντάκτη του δημοσιεύματος ή αν ο τελευταίος είναι άγνωστος στον εκδότη ή στο διευθυντή συντάξεως του εντύπου. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει σαφώς, ότι αναφέρονται μόνο στην ευθύνη του ιδιοκτήτη του εντύπου, φυσικού ή νομικού προσώπου, και όχι στο συντάκτη του επιλήψιμου δημοσιεύματος ή τον εκδότη του εντύπου (αν αυτός δεν ταυτίζεται με τον ιδιοκτήτη) ή τον διευθυντή συντάξεως. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι ο συντάκτης (του επιλήψιμου δημοσιεύματος), ο εκδότης (αν δεν είναι και ιδιοκτήτης του εντύπου) ή ο διευθυντής συντάξεως παύουν να ευθύνονται προς αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας ή της ηθικής βλάβης που έχει προκληθεί από επιλήψιμο δημοσίευμα, αλλά η ευθύνη τους θεμελιώνεται στις κοινές διατάξεις των άρθρων 57, 59, 914, 919, 920, 932 ΑΚ σε συνδυασμό με τα άρθρα 361-363 ΠΚ (Α.Π.1422/2021, Α.Π.456/2014).

Περαιτέρω, η εικόνα του ανθρώπου ανήκει όχι στο κοινό αλλά μόνο σε εκείνον που παριστάνει, και γι' αυτό η από άλλον αποτύπωση, με φωτογράφιση ή άλλον τρόπο, ή η προβολή αυτής δημοσίως, χωρίς τη συναίνεση του εικονιζόμενου, αποτελεί, καθαυτή, παράνομη προσβολή της προσωπικότητας, δηλαδή του δικαιώματος επί της ιδίας εικόνας, και δεν απαιτείται να προσβάλλεται συγχρόνως και άλλο αγαθό της προσωπικότητάς του, όπως το απόρρητο της ιδιωτικής του ζωής, ή η υπόληψη του. Αν συμβεί και το εικονιζόμενο πρόσωπο εμφανίζεται κάτω από συνθήκες που παραβιάζουν το απόρρητο της ιδιωτικής του ζωής, με την αποκάλυψη στοιχείων της, που μειώνουν την υπόληψή του, όπως όταν συνοδεύεται με δυσμενείς κρίσεις, εκτιμήσεις ή συμπεράσματα που είναι αληθή μεν αλλά ελλιπή, και έχουν σχέση με τον εικονιζόμενο, δημιουργούν δε εσφαλμένες εντυπώσεις και αρνητικό κλίμα σε βάρος του, τότε προσβάλλονται περισσότερες εκφάνσεις της προσωπικότητάς του, (εικόνα, απόρρητο ιδιωτικού βίου, τιμή, υπόληψη), και η προσβολή είναι σημαντικότερη. Αν η προβολή της εικόνας ή η αποκάλυψη στοιχείων του ιδιωτικού βίου του εικονιζόμενου γίνεται από

πρόσωπο που άμεσα συνδέεται με τη λειτουργία του τύπου, γίνεται δε κατ' αυτή τη λειτουργία του η οποία, κατά το Σύνταγμα (αρθρ. 14 παρ. 1 και 2), είναι ελεύθερη, εφόσον ο απεικονιζόμενος δεν αποτελεί πρόσωπο που ενδιαφέρει το κοινωνικό σύνολο, το παράνομο της προσβολής της προσωπικότητας του με την αποτύπωση ή έκθεση της εικόνας και τη δημοσιοποίηση στοιχείων του ιδιωτικού βίου του αίρεται με τη ρητή ή σιωπηρή οικεία συναίνεση ή έγκριση του ή εφόσον συντρέχουν λόγοι που θεμελιώνονται στην ανάγκη προστασίας δικαιολογημένου συμφέροντος, κατά τα προεκτεθέντα. (ΑΠ 456/2014, ΑΠ 1595/2013, ΑΠ 543/2009, ΑΠ 195/2007). Έτσι, η λήψη φωτογραφίας ενός προσώπου ως μέλους του συνόλου των ατόμων, που πήραν μέρος σε δημόσια εκδήλωση, δεν προσκρούει, κατ' αρχήν, στις διατάξεις προστασίας της προσωπικότητας. Η συμμετοχή μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά είτε σιωπηρή συναίνεση, που απορρέει από την εξουσία αυτοπροσδιορισμού του προσώπου, είτε "ιδίω κινδύνω ενέργεια" (ΑΚ 300). Αντιθέτως, η εξατομίκευση ενός από τα πρόσωπα που συμμετείχαν και η χωρίς λόγο δημοσιογραφική εμμονή στο πρόσωπό του συνιστά προσβολή, εφ' όσον το συγκεκριμένο άτομο δεν διαδραμάτισε έναν ιδιαίτερο ρόλο στη συλλογική εκδήλωση. Πάντως, η φωτογράφιση ενός ατομικώς προσδιοριζόμενου προσώπου επιτρέπεται μόνο, οσάκις αυτό επιβάλλεται από τις ειδικές περιστάσεις, πλην όμως αυτό δεν σημαίνει ότι επιτρέπεται, χωρίς άλλο, και η δημοσίευση της φωτογραφίας. Εάν η δημοσίευση επιβάλλεται λόγω δικαιολογημένου ενδιαφέροντος, θα πρέπει να ληφθούν μέτρα, ώστε να αποφευχθεί η αναγνώριση του απεικονιζόμενου προσώπου από το κοινό. Κατά συνέπεια, εφ' όσον η λήψη φωτογραφίας είναι αναγκαία και πρόσφορη για την ικανοποίηση του ενδιαφέροντος της κοινής γνώμης, δικαιολογείται η φωτογράφιση, εάν το ενδιαφέρον που αποσκοπείται να ικανοποιηθεί με αυτήν, υπερτερεί σαφώς της μέσω της λήψεως επεμβάσεως στην προσωπικότητα. Η διαπίστωση όμως ότι η λήψη είναι επιτρεπτή, δεν σημαίνει υποχρεωτικά, ότι επιτρέπεται και η διάδοσή της. Σε κάθε περίπτωση, θα πρέπει, επομένως, να εξετάζεται, εάν είναι αναγκαία για την ικανοποίηση του ενδιαφέροντος της κοινής γνώμης η αναγνώριση της ταυτότητας του εικονιζόμενου προσώπου. **Στην ανωτέρω δε, χωρίς συναίνεση απαγόρευση εμπίπτει, όχι μόνο η φωτογραφική απεικόνιση του προσώπου,**

αλλά η παροχή της εικόνας σε τρίτο, η **αναπαραγωγή και η διάδοση αυτής στο κοινό, ιδία δια του τύπου**. Προστατεύεται έτσι, με τα ως άνω άρθρα, η προσωπικότητα και κατ' επέκταση η αξία του ανθρώπου, ως ατομικό δικαίωμα κατοχυρωμένο από το άρθρ. 2 παρ.1 του Συντάγματος, αποτελεί δε η προσωπικότητα, όπως προαναφέρθηκε, πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου και είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα μαζί του. Τέτοια προστατευόμενα αγαθά είναι, μεταξύ άλλων, η τιμή και η υπόληψη κάθε ανθρώπου, είναι δε τιμή η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία, με βάση την ηθική αξία που έχει λόγω της συμμόρφωσής του με τις νομικές και ηθικές του υποχρεώσεις, ενώ υπόληψη είναι η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία, με βάση την κοινωνική του αξία, συνεπεία των ιδιοτήτων και ικανοτήτων του για την εκπλήρωση των ιδιαίτερων κοινωνικών του έργων ή του επαγγέλματος του. Παράλληλα, ο ν. 2472/1997 "Προστασία του ατόμου από την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα", ο οποίος εκδόθηκε σε συμμόρφωση προς την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προστασία του ατόμου από την αυτοματοποιημένη επεξεργασία πληροφοριών προσωπικού χαρακτήρα της 28 Ιανουαρίου 1981, που κυρώθηκε από την Ελλάδα με το ν. 2068/1992, και προς την 95/46/EK Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 24.10.1995 για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, έχει σκοπό, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 αυτού, τη θέσπιση των προϋποθέσεων για την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα προς προστασία των δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών των φυσικών προσώπων και ιδίως της ιδιωτικής ζωής. Στη διάταξη του άρθρου 2 του ανωτέρω νόμου, όπως αυτή ίσχυε κατά τον επίδικο χρόνο, δίνεται η έννοια των κρίσιμων ορισμών που έχουν σχέση με τις ειδικές ρυθμίσεις για τη συλλογή και επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

Ειδικότερα, ορίζεται ότι: "Για τους σκοπούς του παρόντος νόμου νοούνται ως: α) "Δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα", κάθε πληροφορία που αναφέρεται στο υποκείμενο των δεδομένων ... β) "Ευαίσθητα δεδομένα", τα δεδομένα που αφορούν στη φυλετική ή εθνική προέλευση, στα πολιτικά φρονήματα, στις θρησκευτικές ή

φιλοσοφικές πεποιθήσεις, στη συμμετοχή σε συνδικαλιστική οργάνωση, στην υγεία, στην κοινωνική πρόνοια και στην ερωτική ζωή, στα σχετικά με ποινικές διώξεις ή καταδίκες, καθώς και στη συμμετοχή σε συναφείς με τα ανωτέρω ενώσεις προσώπων..... γ) "Υποκείμενο των δεδομένων", το φυσικό πρόσωπο στο οποίο αναφέρονται τα δεδομένα και του οποίου η ταυτότητα είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί, δηλαδή μπορεί να προσδιορισθεί αμέσως ή εμμέσως, ιδίως βάσει αριθμού ταυτότητας ή βάσει ενός ή περισσότερων συγκεκριμένων στοιχείων που χαρακτηρίζουν την υπόστασή του από άποψη φυσική, βιολογική, ψυχική, οικονομική, πολιτιστική, πολιτική ή κοινωνική, δ) "Επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα" ("επεξεργασία"), κάθε εργασία ή σειρά εργασιών που πραγματοποιείται, από το Δημόσιο ή από νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου ή ιδιωτικού δικαίου ή ένωση προσώπων ή φυσικό πρόσωπο με ή χωρίς τη βοήθεια αυτοματοποιημένων μεθόδων και εφαρμόζονται σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, όπως η συλλογή, η καταχώριση, η οργάνωση, η διατήρηση ή αποθήκευση, η τροποποίηση, η εξαγωγή, η χρήση, η διαβίβαση, η διάδοση ή κάθε άλλης μορφής διάθεση, η συσχέτιση ή ο συνδυασμός, η διασύνδεση, η δέσμευση (κλείδωμα), η διαγραφή, η καταστροφή, ε) "Αρχείο δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα" ("αρχείο"), κάθε διαρθρωμένο σύνολο δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία είναι προσιτά με γνώμονα συγκεκριμένα κριτήρια, ζ) "Υπεύθυνος επεξεργασίας", οποιοσδήποτε καθορίζει το σκοπό και τον τρόπο επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όπως φυσικό ή νομικό πρόσωπο, δημόσια αρχή ή υπηρεσία ή οποιοσδήποτε άλλος οργανισμός. Όταν ο σκοπός και ο τρόπος της επεξεργασίας καθορίζονται με διατάξεις νόμου ή κανονιστικές διατάξεις εθνικού ή κοινοτικού δικαίου, ο υπεύθυνος επεξεργασίας ή τα ειδικά κριτήρια βάσει των οποίων γίνεται η επιλογή του καθορίζονται αντίστοιχα από το εθνικό ή το κοινοτικό δίκαιο, η) "Εκτελών την επεξεργασία", οποιοσδήποτε επεξεργάζεται δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα για λογαριασμό υπεύθυνου επεξεργασίας, όπως φυσικό ή νομικό πρόσωπο, δημόσια αρχή ή υπηρεσία ή οποιοσδήποτε άλλος οργανισμός, θ) "Τρίτος", κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, δημόσια αρχή ή υπηρεσία, ή οποιοσδήποτε άλλος οργανισμός, εκτός από το υποκείμενο των δεδομένων, τον υπεύθυνο

επεξεργασίας και τα πρόσωπα που είναι εξουσιοδοτημένα να επεξεργάζονται τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, εφόσον ενεργούν υπό την άμεση εποπτεία ή για λογαριασμό του υπεύθυνου επεξεργασίας, ι) "Αποδέκτης", το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ή δημόσια αρχή ή υπηρεσία ή οποιοσδήποτε άλλος οργανισμός, στον οποίο ανακοινώνονται ή μεταδίδονται τα δεδομένα, ανεξαρτήτως αν πρόκειται για τρίτο ή όχι. ια) "Συγκατάθεση" του υποκειμένου των δεδομένων, κάθε ελεύθερη, ρητή και ειδική δήλωση βουλήσεως, που εκφράζεται με τρόπο σαφή και εν πλήρη επιγνώσει, και με την οποία, το υποκείμενο των δεδομένων, αφού προηγουμένως ενημερωθεί, δέχεται να αποτελέσουν αντικείμενο επεξεργασίας τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούν. Η ενημέρωση αυτή περιλαμβάνει πληροφόρηση τουλάχιστον για το σκοπό της επεξεργασίας, τα δεδομένα ή τις κατηγορίες δεδομένων που αφορά η επεξεργασία, τους αποδέκτες ή τις κατηγορίες αποδεκτών των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, καθώς και το όνομα, την επωνυμία και τη διεύθυνση του υπεύθυνου επεξεργασίας και του τυχόν εκπροσώπου του. Η συγκατάθεση μπορεί να ανακληθεί οποτεδήποτε, χωρίς αναδρομικό αποτέλεσμα, ιβ) "Αρχή", η Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού χαρακτήρα που θεσπίζεται στο κεφάλαιο Δ' του παρόντος νόμου. Με τη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 του ιδίου νόμου, ορίζεται ότι: "Οι διατάξεις του παρόντος νόμου εφαρμόζονται στην εν όλω ή εν μέρει αυτοματοποιημένη επεξεργασία καθώς και στη μη αυτοματοποιημένη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία περιλαμβάνονται ή πρόκειται να περιληφθούν σε αρχείο". Στη διάταξη του άρθρου 4 αυτού, ορίζεται ότι: "Τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα για να τύχουν νόμιμης επεξεργασίας πρέπει: α) Να συλλέγονται κατά τρόπο θεμιτό και νόμιμο για καθορισμένους, σαφείς και νόμιμους σκοπούς και να υφίστανται θεμιτή και νόμιμη επεξεργασία ενόψει των σκοπών αυτών, β) Να είναι συναφή, πρόσφορα, και όχι περισσότερα από όσα κάθε φορά απαιτείται ενόψει των σκοπών της επεξεργασίας", Με τις διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 1 και 2 αυτού, ορίζεται ότι: "Επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα επιτρέπεται μόνον όταν το υποκείμενο των δεδομένων έχει δώσει τη συγκατάθεσή του. (παρ.1). Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η επεξεργασία και χωρίς τη συγκατάθεση, όταν: α) Η επεξεργασία είναι αναγκαία για την εκτέλεση σύμβασης,

στην οποία συμβαλλόμενο μέρος είναι υποκείμενο δεδομένων... β) Η επεξεργασία είναι αναγκαία για την εκπλήρωση υποχρεώσεως του υπευθύνου επεξεργασίας, η οποία επιβάλλεται από το νόμο ... ε) Η επεξεργασία είναι απολύτως αναγκαία για την ικανοποίηση του εννόμου συμφέροντος που επιδιώκει ο υπεύθυνος επεξεργασίας ή ο τρίτος ή οι τρίτοι στους οποίους ανακοινώνονται τα δεδομένα και υπό τον όρο ότι τούτο υπερέρχει προφανώς των δικαιωμάτων και συμφερόντων των προσώπων στα οποία αναφέρονται τα δεδομένα και δεν θίγονται οι θεμελιώδεις ελευθερίες αυτών". Στο άρθρο 7 παρ. 1 και 2 αυτού ορίζεται ότι: " 1. Απαγορεύεται η συλλογή και η Επεξεργασία ευαίσθητων δεδομένων. Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η συλλογή και η επεξεργασία ευαίσθητων δεδομένων, καθώς και η ίδρυση και λειτουργία σχετικού αρχείου, ύστερα από άδεια της Αρχής, όταν συντρέχουν μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) Το υποκείμενο έδωσε τη γραπτή συγκατάθεσή του, εκτός εάν η συγκατάθεση έχει αποσπασθεί με τρόπο που αντίκειται στο νόμο ή τα χρηστά ήθη ή νόμος ορίζει ότι η συγκατάθεση δεν αίρει την απαγόρευση, β. Η επεξεργασία είναι αναγκαία για τη διαφύλαξη ζωτικού συμφέροντος του υποκειμένου ή προβλεπόμενου από το νόμο συμφέροντος τρίτου, εάν το υποκείμενο τελεί σε φυσική ή νομική αδυναμία να δώσει τη συγκατάθεσή του. γ) Η επεξεργασία αφορά δεδομένα που δημοσιοποιεί το ίδιο το υποκείμενο ή είναι αναγκαία για την αναγνώριση, άσκηση ή υπεράσπιση δικαιώματος ενώπιον δικαστηρίου ή πειθαρχικού οργάνου...ζ) Η επεξεργασία αφορά δεδομένα δημοσίων προσώπων, εφόσον αυτά συνδέονται με την άσκηση δημοσίου λειτουργήματος ή τη διαχείριση συμφερόντων τρίτων, και πραγματοποιείται αποκλειστικά για την άσκηση του δημοσιογραφικού επαγγέλματος. Η άδεια της αρχής χορηγείται μόνο εφόσον η επεξεργασία είναι απολύτως αναγκαία για την εξασφάλιση του δικαιώματος πληροφόρησης επί θεμάτων δημοσίου ενδιαφέροντος καθώς και στο πλαίσιο καλλιτεχνικής έκφρασης και εφόσον δεν παραβιάζεται καθ' οιονδήποτε τρόπο το δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής...". Στις διατάξεις του άρθρου 11 παρ. 1, 3 αυτού ορίζεται ότι : "Ο υπεύθυνος επεξεργασίας οφείλει, κατά το στάδιο της συλλογής δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, να ενημερώνει με τρόπο πρόσφορο και σαφή το υποκείμενο για τα εξής τουλάχιστον στοιχεία: α) την ταυτότητα

του και την ταυτότητα του τυχόν εκπροσώπου του, β) τον σκοπό της επεξεργασίας, γ) τους αποδέκτες ή τις κατηγορίες αποδεκτών των δεδομένων και δ) την ύπαρξη του δικαιώματος πρόσβασης (παρ.1)... Εάν τα δεδομένα ανακοινώνονται σε τρίτους, το υποκείμενο ενημερώνεται για την ανακοίνωση πριν από αυτούς (παρ. 3). Στο άρθρο 22 παρ. 1 έως 4 του ίδιου νόμου 2472/1997 προβλέπονται ποινικές κυρώσεις για όποιον παραλείπει να γνωστοποιήσει στην Αρχή κατά το άρθρο 6 αυτού, τη σύσταση και λειτουργία αρχείου ή οποιαδήποτε μεταβολή στους όρους και τις προϋποθέσεις χορηγήσεως της προβλεπόμενης από την παρ. 3 του άρθρου 7 άδειας (παρ. 1), όποιον, κατά παράβαση του άρθρου 7 αυτού, διατηρεί αρχείο χωρίς άδεια ή κατά παράβαση των όρων και προϋποθέσεων της άδειας της Αρχής (παρ. 2), όποιον, κατά παράβαση του άρθρου 8 αυτού, προβαίνει σε διασύνδεση αρχείων χωρίς να τη γνωστοποιήσει στην Αρχή (παρ. 3), όποιον, χωρίς δικαίωμα, επεμβαίνει με οποιονδήποτε τρόπο σε αρχείο δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα ή λαμβάνει γνώση των δεδομένων αυτών ή τα αφαιρεί, αλλοιώνει, βλάπτει, καταστρέφει, επεξεργάζεται, μεταδίδει, ανακοινώνει, τα καθιστά προσιτά σε μη δικαιούμενα πρόσωπα ή επιτρέπει στα πρόσωπα αυτά να λάβουν γνώση των εν λόγω δεδομένων ή τα εκμεταλλεύεται με οποιονδήποτε τρόπο (παρ. 4). Στην παρ. 1 του άρθρου 23 αυτού, με τίτλο "αστική ευθύνη", ορίζεται, ότι: "Φυσικό ή νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου, που κατά παράβαση του παρόντος νόμου προκαλεί περιουσιακή βλάβη, υποχρεούται σε πλήρη αποζημίωση, αν δε προκάλεσε ηθική βλάβη, υποχρεούται σε χρηματική ικανοποίηση. Η ευθύνη υπάρχει και όταν ο υπόχρεος όφειλε να γνωρίζει την πιθανότητα να επέλθει βλάβη σε άλλον". Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει ότι, σε περίπτωση παράβασης των διατάξεων για την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, εφαρμογή έχουν οι διατάξεις του ως άνω άρθρου 23 του ν. 2472/1997 και του ταυτάριθμου άρθρου της κοινοτικής οδηγίας 95/46/EK, από τις οποίες, σε συνδυασμό με τις αναλόγως εφαρμοζόμενες διατάξεις των άρθρων 57, 59, 299 και 932 του ΑΚ, συνάγεται ότι, **σε περίπτωση που φυσικό ή νομικό πρόσωπο, κατά παράβαση των διατάξεων του ως άνω νόμου, προκαλεί ηθική βλάβη στο υποκείμενο των προσωπικών δεδομένων, η ευθύνη του πρώτου για χρηματική ικανοποίηση του τελευταίου είναι νόθος αντικειμενική και προϋποθέτει: α) συμπεριφορά, (πράξη ή**

παράλειψη), που παραβιάζει τις διατάξεις του ν. 2472/1997 ή (και) των κατ' εξουσιοδότηση αυτού εκδοθεισών κανονιστικών πράξεων της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα, β) ηθική βλάβη, γ) αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της συμπεριφοράς και της ηθικής βλάβης και δ) υπαιτιότητα, ήτοι γνώση ή υπαίτια άγνοια αφ' ενός των περιστατικών που συνιστούν την παράβαση και αφ' ετέρου της πιθανότητας να επέλθει ηθική βλάβη. Η ύπαρξη υπαιτιότητας τεκμαίρεται και, ως εκ τούτου, το πρόσωπο, που παραβιάζει τις εν λόγω διατάξεις, προκειμένου να απαλλαγεί από την ευθύνη του έναντι του υποκειμένου των προσωπικών δεδομένων, που υπέστη ηθική βλάβη από την παραβίαση, έχει το βάρος να αποδείξει ότι ανυπαίτιως αγνοούσε τα θεμελιωτικά του πταίσματός του πραγματικά γεγονότα, σύμφωνα και με την περί τούτου ρητή διάταξη του άρθρου 23 παρ. 2 της ως άνω Οδηγίας (ΑΠ 1740/2013, ΑΠ 637/2013). Έτσι, από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι δεν θεωρούνται δεδομένα οι πληροφορίες των οποίων κάνει κάποιος χρήση και οι οποίες περιήλθαν εις γνώση του, χωρίς να ερευνήσει αυτός κάποιο αρχείο ή χωρίς να τους τις έχει μεταδώσει τρίτος που επενέβη σε αρχείο, γιατί εκλείπει η προϋπόθεση του αρχείου, υπό την έννοια του άρθρου 2 στοιχ. ε' του ν. 2472/1997 που προαναφέρθηκε. Με βάση τα παραπάνω, το αρχείο μιας εφημερίδας αποτελεί σύνολο δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα διαρθρωμένο με γνώμονα συγκεκριμένα κριτήρια, που είναι ο τίτλος της εφημερίδας, η ημερομηνία κυκλοφορίας και ο αριθμός του συγκεκριμένου φύλλου, τα οποία επιτρέπουν την πρόσβαση στα προσωπικά δεδομένα που έχουν δημοσιευθεί. Οι διατάξεις του ν. 2472/1997, κατά το μέρος που απαγορεύουν την επεξεργασία ευαίσθητων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από δημοσιογράφους, δεν προσκρούουν στις συνταγματικές διατάξεις που κατοχυρώνουν την ελευθερία της εκφράσεως και διαδόσεως στοχασμών και πληροφοριών μέσω της ασκήσεως του δημοσιογραφικού επαγγέλματος, καθόσον η ελευθερία αυτή, που κατοχυρώνεται από το άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος και ειδικώς ως προς τον έγγραφο Τύπο από το άρθρο 14 αρ. 1 αυτού, δεν περιλαμβάνει και την ελευθερία διαδόσεως πληροφοριών που ανάγονται στην προστατευόμενη από τα άρθρα 2 παρ. 1 και 9 παρ. 1 του Συντάγματος απαραβίαστη σφαίρα της ιδιωτικής ζωής των προσώπων. Ο νόμος 2472/1997, οι

διατάξεις του οποίου προβλέπουν περιορισμούς στην επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα εν γένει, αποβλέπουν στην προστασία των αξιών που αναγνωρίζονται και από τα άρθρα 2 παρ. 1 και 9 παρ. 1 του Συντάγματος και οριοθετούν μαζί με αυτές τις συνταγματικές διατάξεις τις λοιπές ίσου κύρους διατάξεις του Συντάγματος, μεταξύ των οποίων και αυτές των άρθρων 5 παρ. 1 και 14 παρ. 1 τούτου ως προς το περιεχόμενο των κατοχυρούμενων με αυτές δικαιωμάτων και ελευθεριών. Συνάδει με τους περιορισμούς αυτούς ο τιθέμενος από το ν. 2472/1997 κανόνας της πλήρους απαγορεύσεως της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και της κατ' εξαίρεση επεξεργασίας τέτοιων προσωπικών δεδομένων και μόνον ύστερα από προηγούμενη άδεια της Αρχής, και υπό τις περαιτέρω προϋποθέσεις της τηρήσεως του απορρήτου και του περιορισμένου του χρόνου της επεξεργασίας. Στις ειδικές αυτές περιπτώσεις όπου κατ' εξισορρόπηση διαφόρων συνταγματικών αξιών διευκολύνεται η άσκηση κατοχυρωμένων από άλλες συνταγματικές διατάξεις δικαιωμάτων, όπως η εξυπηρέτηση της ελεύθερης πληροφόρησης των ατόμων μέσω του Τύπου, περιλαμβάνεται και η προβλεπόμενη από το άρθρο 7 παρ. 2 περ. ζ' του ν. 2472/1997 περίπτωση, κατά την οποία όταν η επεξεργασία αφορά τα δεδομένα δημόσιων προσώπων, εφόσον αυτά συνδέονται με την άσκηση δημόσιου λειτουργήματος ή τη διαχείριση συμφερόντων τρίτων και πραγματοποιείται αποκλειστικά για την άσκηση του δημοσιογραφικού επαγγέλματος, επιτρέπεται κατ' εξαίρεση η επεξεργασία κατόπιν αδείας της αρχής, που χορηγείται μόνον αν είναι απολύτως αναγκαία αυτή για την εξασφάλιση του δικαιώματος πληροφόρησης επί θεμάτων δημόσιου ενδιαφέροντος και στο πλαίσιο καλλιτεχνικής έκφρασης και εφόσον δεν παραβιάζεται καθ' οιονδήποτε τρόπο το δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής. Επομένως, στις περιπτώσεις χρήσεως δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από δημοσιογράφους και συγκεκριμένα όταν γίνεται δημοσιοποίηση ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων με επερχόμενη από αυτήν προσβολή της προσωπικότητας του ατόμου, καθίσταται αναγκαία η εναρμόνιση των συγκρουόμενων ως άνω θεμελιωδών δικαιωμάτων. Προς το σκοπό αυτό λαμβάνεται υπόψη η **αρχή της αναλογικότητας**, κατά την οποία η επαχθής πράξη, (δημοσιοποίηση των ευαίσθητων δεδομένων), πρέπει σε κάθε περίπτωση να

είναι: α) **πρόσφορη** για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκεται με αυτήν, β) **αναγκαία** για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού υπό την έννοια ότι αυτό το αποτέλεσμα δεν μπορεί να επιτευχθεί με ένα ανώδυνο ή έστω ηπιότερο μέσο και γ) η **προσβολή που προκαλείται πρέπει να είναι ποιοτικά και ποσοτικά κατώτερη ή έστω ανάλογη προς το επιδιωκόμενο όφελος, ποτέ όμως βαρύτερη από αυτήν.** [ΑΠ 10/2011 (Ποιν.), ΑΠ 1567/2010 (Ποιν.).]. [ΑΠ 1422/2021 δημοσιευμένη στη ΝΟΜΟΣ].

III. Υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών.

Στην υπό κρίση περίπτωση, τα ανωτέρω δημοσιεύματα και η από 18.05.2026 Εξώδικη Δήλωση και Πρόσκληση, όπως εκτίθενται αναλυτικά στο ιστορικό της παρούσας υπερέβησαν προφανώς τα όρια της θεμιτής δημοσιογραφικής κριτικής και ενημέρωσης και συνιστούν παράνομη και υπαίτια προσβολή της προσωπικότητας της πρώτης και του δεύτερου εξ ημών.

Ειδικότερα, μέσω των επίδικων δημοσιευμάτων αποδόθηκαν στον δεύτερο εξ ημών συγκεκριμένες ιδιότητες, συμπεριφορές και πρακτικές, οι οποίες είναι αντικειμενικά πρόσφορες να μειώσουν την εκτίμηση και την εμπιστοσύνη που απολαμβάνει στο κοινωνικό και επαγγελματικό του περιβάλλον. Συγκεκριμένα, παρουσιάστηκε ως πρόσωπο που διαθέτει ή επιδιώκει μονοπωλιακή θέση στην αγορά της υπαίθριας διαφήμισης, ως πρόσωπο που χρησιμοποιεί θεσμούς και συλλογικά σχήματα προς εξυπηρέτηση ιδιωτικών συμφερόντων, ως πρόσωπο που έχει οργανώσει «διαδικασία απειλής» κατά ανταγωνιστών του, ως πρόσωπο που καταχράται τον νόμο και ως πρόσωπο που συνδέεται με παρασκηνιακές παρεμβάσεις, «φωτογραφικές διατάξεις», κυβερνητικές διασυνδέσεις και ευρύτερα με «σύστημα διαπλοκής».

Οι ανωτέρω αναφορές δεν αποτελούν απλές αξιολογικές κρίσεις ή οξείς χαρακτηρισμούς επί ζητήματος δημοσίου ενδιαφέροντος, αλλά αποδίδουν στον δεύτερο εξ ημών συγκεκριμένες συμπεριφορές και πρακτικές κοινωνικά και επαγγελματικά αποδοκιμαστές, οι οποίες είναι αντικειμενικά ικανές να πλήξουν την τιμή, την υπόληψη, την επαγγελματική αξιοπιστία και την προσωπικότητά του.

Περαιτέρω, οι εναγόμενοι δεν περιορίστηκαν στην άσκηση κριτικής επί των θέσεων που διατύπωσε το Ινστιτούτο σχετικά με τη νομιμότητα προβολής διαφημίσεων στον Πύργο Πειραιά, αλλά επέλεξαν να μεταφέρουν τη συζήτηση από το πεδίο της νομικής συζήτησης στο πεδίο της προσωπικής απαξίωσης του δευτέρου εξ ημών, επαναφέροντας μάλιστα γεγονότα της ιδιωτικής του ζωής που ανάγονται σε χρονικό διάστημα πλέον των δεκαπέντε ετών πριν από τη δημοσίευση των άρθρων και τα οποία ουδεμία σχέση είχαν με το αντικείμενο της δημόσιας συζήτησης.

Η αναμόχλευση στοιχείων της ιδιωτικής ζωής του δευτέρου εξ ημών, η δημοσίευση σχετικού φωτογραφικού υλικού, οι ειρωνικές αναφορές στην πρώην προσωπική του σχέση και η σύνδεσή τους με το υποτιθέμενο αντικείμενο του δημοσιεύματος δεν εξυπηρετούσαν κανέναν σκοπό ενημέρωσης του κοινού, αλλά είχαν αποκλειστικό σκοπό τη χλεύη, τον διασυρμό και την προσωπική απαξίωσή του.

Παράλληλα, τα επίδικα δημοσιεύματα προσέβαλαν παράνομα και υπαίτια και την προσωπικότητα της πρώτης εξ ημών εταιρείας, καθώς και την εμπορική πίστη, την επαγγελματική αξιοπιστία και τη φήμη που αυτή απολαμβάνει στην αγορά.

Ειδικότερα, οι εναγόμενοι συνέδεσαν ευθέως τη δραστηριότητα της πρώτης εξ ημών με αναφορές περί «ασυδοσίας με τις υπαίθριες διαφημίσεις», περί «παράνομων πινακίδων», περί «ζούγκλας των πινακίδων», περί μέσων που αποσπούν την προσοχή των οδηγών και περί πρακτικών που υποτίθεται ότι θέτουν σε κίνδυνο την οδική ασφάλεια.

Οι αναφορές αυτές δεν διατυπώθηκαν αφηρημένα ή θεωρητικά, αλλά πλαισιώθηκαν από φωτογραφίες διαφημιστικών μέσων της πρώτης εξ ημών, καθώς και από ειδική αναφορά σε συγκεκριμένο διαφημιστικό μέσο που εκμεταλλεύεται η πρώτη εξ ημών στον Πειραιά. Με τον τρόπο αυτό δημιουργήθηκε στον μέσο αναγνώστη η σαφής εντύπωση ότι η πρώτη εξ ημών δραστηριοποιείται κατά τρόπο αντίθετο προς τη νομοθεσία ή προς τις αρχές της οδικής ασφάλειας.

Οι ανωτέρω ισχυρισμοί είναι αντικειμενικά πρόσφοροι να μειώσουν την επαγγελματική αξιοπιστία της πρώτης εξ ημών έναντι πελατών, συνεργατών, διαφημιζομένων, οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και δημοσίων φορέων με τους

οποίους συνεργάζεται ή επιδιώκει να συνεργαστεί, πλήττοντας ευθέως την εμπορική της πίστη και τη θέση της στην αγορά.

Το σύνολο των ανωτέρω δεν εξυπηρετούσαν οποιονδήποτε δημοσιογραφικό ή ενημερωτικό σκοπό. Δεν συνέβαλλαν στην κατανόηση της νομοθεσίας περί υπαίθριας διαφήμισης ούτε παρείχαν πληροφορίες αναγκαίες για τη διαμόρφωση γνώμης του αναγνωστικού κοινού επί ζητήματος δημοσίου ενδιαφέροντος.

Αντιθέτως, οι συγκεκριμένες διατυπώσεις, οι ειρωνικές αναφορές, οι προσβλητικοί χαρακτηρισμοί και η αναμόχλευση της προσωπικής ζωής του δευτέρου εξ ημών επιλέχθηκαν αποκλειστικά προς πρόκληση αρνητικών συνειρμών, χλεύης και απαξίωσης στο πρόσωπό μας, ενώ οι ευθείς κατηγορίες περί παράνομης δραστηριοποίησης της πρώτης εξ ημών και οι αναφορές περί «ασυδοσίας», «παράνομων πινακίδων», «ζούγκλας των πινακίδων» και κινδύνων για την οδική ασφάλεια επιλέχθηκαν προς απαξίωση της επιχειρηματικής δραστηριότητας και της επαγγελματικής αξιοπιστίας της πρώτης εξ ημών.

Η ύπαρξη δε σκοπού εξύβρισης και προσωπικής απαξίωσης προκύπτει όχι μόνο από το περιεχόμενο των συγκεκριμένων εκφράσεων αλλά και από τη συνολική δομή των δημοσιευμάτων, τον τίτλο τους, την επιλογή του φωτογραφικού υλικού, την επαναλαμβανόμενη χρήση ειρωνικών και μειωτικών χαρακτηρισμών, καθώς και από τη χρονική συγκυρία δημοσίευσής τους αμέσως μετά την αντιπαράθεση που είχε ανακύψει σχετικά με τον Πύργο Πειραιά.

Περαιτέρω, η επανειλημμένη δημοσίευση φωτογραφιών του δευτέρου εξ ημών, καθώς και η αναμόχλευση στοιχείων της ιδιωτικής του ζωής που ανάγονται σε χρονικό διάστημα πλέον των δεκαπέντε (15) ετών πριν από τα επίδικα δημοσιεύματα, χωρίς οποιαδήποτε επικαιρική ή δημοσιογραφική αναγκαιότητα και χωρίς συνάφεια με το αντικείμενο των δημοσιευμάτων, συνιστά και **αυτοτελή παράνομη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και αδικαιολόγητη επέμβαση στην ιδιωτική του ζωή**, η οποία ενισχύει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής της προσωπικότητάς του και επιτείνει την ηθική του βλάβη.

Από το σύνολο των ανωτέρω προκύπτει ότι οι εναγόμενοι δεν περιορίστηκαν στην άσκηση οξείας αλλά θεμιτής δημοσιογραφικής κριτικής επί ζητήματος δημοσίου ενδιαφέροντος. Αντιθέτως, μέσω διαδοχικών δημοσιευμάτων, της αναπαραγωγής αυτών σε πλειάδα ιστοσελίδων, της αναμόχλευσης στοιχείων της ιδιωτικής ζωής του δεύτερου ενάγοντος, της χρήσης φωτογραφικού υλικού άσχετου προς την επικαιρότητα, καθώς και των απαξιωτικών χαρακτηρισμών και υπαινιγμών περί διαπλοκής, μονοπωλίου, κρατικής εύνοιας και αθέμιτης επιχειρηματικής συμπεριφοράς, υπερέβησαν προδήλως τα όρια της συνταγματικά προστατευόμενης ελευθερίας του Τύπου και προσέβαλαν παρανόμως και υπαιτίως την προσωπικότητα, την επαγγελματική υπόληψη και την επιχειρηματική αξιοπιστία των εναγόντων. Υπό τα δεδομένα αυτά, η προσβολή της προσωπικότητας της πρώτης και του δεύτερου εξ ημών δεν αποτελεί παρεπόμενο ή αναπόφευκτο αποτέλεσμα θεμιτής δημοσιογραφικής κριτικής, αλλά αυτοτελή και συνειδητή επιλογή των εναγομένων, η οποία υπερβαίνει προφανώς τα όρια που θέτουν το άρθρο 367 ΠΚ, η αρχή της αναλογικότητας, η δημοσιογραφική δεοντολογία και η συνταγματικά προστατευόμενη ισορροπία μεταξύ ελευθερίας της έκφρασης και προστασίας της προσωπικότητας.

Επειδή σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 5 του ν. 1178/1981, πριν από την άσκηση της παρούσας αγωγής επιδόθηκε στους εναγομένους η από 08.07.2026 εξώδικη δήλωση – διαμαρτυρία – πρόσκληση, με την οποία προσδιορίστηκαν αναλυτικά τα επίμαχα δημοσιεύματα, οι συγκεκριμένες φράσεις και αναφορές που θεωρήθηκαν προσβλητικές, οι λόγοι για τους οποίους οι αναφορές αυτές ήταν δυσφημιστικές και προσβλητικές, καθώς και το ακριβές περιεχόμενο της αιτούμενης αποκατάστασης, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του νόμου.

Επειδή παρήλθε άπρακτη η αποκλειστική προθεσμία των δέκα (10) ημερών που προβλέπει ο νόμος, χωρίς οι εναγόμενοι να προβούν στην απαιτούμενη αποκατάσταση, ανάκληση ή δημοσίευση του υποδειχθέντος κειμένου.

Επειδή για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που έχουμε υποστεί από τις παραπάνω ενέργειες των εναγομένων πρέπει να υποχρεωθούν αυτοί να καταβάλουν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ως χρηματική ικανοποίηση στην πρώτη εξ ημών το ποσό των εκατό πενήντα χιλιάδων ευρώ (150.000€) νομιμότοκα από την επίδοση της παρούσας μας και στον δεύτερο εξ ημών το ποσό των εκατό πενήντα χιλιάδων ευρώ (150.000€) νομιμότοκα από την επίδοση της παρούσας μας.

Επειδή η αγωγή μας τυγχάνει νόμιμη, βάσιμη και αληθής.

Επειδή το Δικαστήριό Σας είναι καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκασή της παρούσας.

Επειδή προσκομίζεται το υπ' αριθμό 86529/μ.β. γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών κι ενσήμων του ΔΣΑ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Και με ρητή επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματος μας

ΑΙΤΟΥΜΑΣΤΕ

Να γίνει δεκτή η παρούσα αγωγή μας.

Να καταδικασθούν οι εναγόμενοι να καταβάλουν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστην από την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά τους στην πρώτη εξ ημών το ποσό των εκατό πενήντα χιλιάδων ευρώ (150.000€) νομιμότοκα από την επίδοση της παρούσας, και στον δεύτερο εξ ημών το ποσό των εκατό πενήντα χιλιάδων ευρώ (150.000€) νομιμότοκα από την επίδοση της παρούσας.

Να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να αποσύρουν τα επίμαχα δημοσιεύματα από τις ιστοσελίδες ιδιοκτησίας και διαχείρισης τους, και να απειληθεί χρηματική ποινή δέκα χιλιάδων ευρώ (10.000€) για κάθε ημέρα παράλειψης.

Να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να δημοσιεύσουν στις ίδιες ιστοσελίδες και με αντίστοιχη προβολή κείμενο αποκατάστασης, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 5 του ν. 1178/1981 ή κατά το περιεχόμενο που θα ορίσει το Δικαστήριο.

Να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να απέχουν στο μέλλον από κάθε προσβολή της προσωπικότητάς της πρώτης και του δεύτερου εξ ημών με οποιονδήποτε τρόπο και ειδικότερα να παραλείπουν στο μέλλον να δημοσιεύουν ή να επιτρέπουν να δημοσιεύονται προσβλητικά για εμάς δημοσιεύματα, και να απειληθεί χρηματική ποινή δέκα χιλιάδων ευρώ (10.000€) για κάθε νέα δημοσίευση.

Να διαταχθεί η δημοσίευση της απόφασης στις ιστοσελίδες ιδιοκτησίας και διαχείρισης των εναγομένων, και να απειληθεί χρηματική ποινή πέντε χιλιάδων ευρώ (5.000€) για κάθε ημέρα παράλειψης.

Να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή ως προς το καταψηφιστικό της μέρος.

Να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στη δικαστική μας δαπάνη και την αμοιβή της πληρεξουσίου μας Δικηγόρου.

Αθήνα, 22.07.2026

Η Πληρεξούσια Δικηγόρος

ΜΑΡΙΑ - ΕΛΕΝΗ ΜΠΟΥΓΟΥΛΙΑ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΑΜ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΘΕΣΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ

Είδος Δικογράφου: ΑΓΩΓΗ

Γενικός Αριθμός Κατάθεσης: 168242/2026

Ειδικός Αριθμός Κατάθεσης: 424/2026

Στο ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ σήμερα την 23-07-2026 ημέρα Πέμπτη και ώρα 12:54 εμφανίσθηκε στη Γραμματεία ο/η/οι δικηγόρος/οι ΜΠΟΥΓΟΥΛΙΑ ΜΑΡΙΑ - ΕΛΕΝΗ [REDACTED]

Για την πράξη αυτή συντάχθηκε η έκθεση αυτή που υπογράφεται νόμιμα.

Ο/Η Καταθέσας

Ο/Η Γραμματέας

ΜΠΟΥΓΟΥΛΙΑ ΜΑΡΙΑ - ΕΛΕΝΗ

ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ ΕΛΕΝΗ

ΠΡΑΞΗ ΟΡΙΣΜΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ

Διαδικασία: ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ Τ.ΠΟΛ

Πινάκιο: Η (ΠΟΛ)

με Αριθμό Πινακίου: 4

Ορίζουμε ως χρόνο συζήτησης την 04-11-2027, ημέρα Πέμπτη και ώρα 09:00 στο ακροατήριο του ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ στο Κτίριο 4 Αίθουσα 1.

ΑΘΗΝΑ, 23-07-2026

Ο/Η Γραμματέας

ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ ΕΛΕΝΗ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΑΘΗΝΑ, 23-07-2026
Ο/Η Γραμματέας
ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ ΕΛΕΝΗ

Αρμόδιος δικαστικός επιμελητής παραγγέλλεται να επιδώσει νόμιμα την παρούσα προς την
Ανώνυμη Εταιρεία με την επωνυμία «ΑΤΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ»
και διακριτικό τίτλο «ΑΤΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ Α.Ε.», [REDACTED]

[REDACTED], όπως εκπροσωπείται
νόμιμα, προς γνώση της και για τις έννομες συνέπειες, καλώντας την να παραστεί κατά την
συζήτηση της παρούσας όταν, όπου και όπως προβλέπεται.

Αθήνα, 24/07/2026

Η Πληρεξούσια Δικηγόρος

ΜΑΡΙΑ - ΕΛΕΝΗ ΜΠΟΥΓΟΥΑΙΑ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ [REDACTED]

[REDACTED]